

repertoárová příloha as

Divadelní hry prověřené jevištěm Opus 49.

Milan Strotzer

V pořadí již 49. textem otištěným v současné repertoárové příloze Amatérské scény je hra **Helmuta Kuhla Harila**. Jedná se o původní hru, která byla napsána jako součást cyklu tří her (Drei Farben) zakotvených v německém prostředí, jejichž společným jmenovatelem jsou témata svobody, vlasti a lásky. Navzdory tomu, že ji autor napsal pro svůj soubor Nejhodnější medvídci, byla poprvé, byť neoficiálně, uvedena v režii Petra Štindla v brněnském Divadle v 7 a půl v závěru divadelní sezony 2005/2006. Začátkem sezony následující ji uvedly oba soubory v oficiálních premiérách ve stejný den. Nejhodnější medvídci v režii Akrama Staňka. Soubor se s ní zúčastnil celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek 2007, odkud byl nominován na Jiráskův Hronov 2007.

Dnes sedmatřicetiletý autor, skrytý pod pseudonymem (přesněji pseudonymy: Šimon Olivětín, Arnalt Lionlöwe, S.T. Gyros, Samuel Königgratz, Stanisław Ignacy Łewinski, Helmut Kuhl), vlastním jménem René Levínský, je absolventem ČVUT v oboru jaderná fyzika, stal se vysokoškolským profesorem na univerzitě v německém Freiburgu a v současnosti působí na univerzitě v Jeně. Jeho divadelní začátky spadají do existence divadélka Do kapsy v Hradci Králové, vedeného Emou Zámečnickovou v 80. letech minulého století. Netrvalo dlouho a stal se vedoucí osobností královéhradeckých souborů Poslyš, sestřičko a Nejhodnější medvídci. V těchto souborech byl autorem, režisérem a hercem. Coby autor má na svém kontě více jak tucet původních her, z nich nejedna zahýbala českým, a nejen amatérským, divadelním světem. Např. Kdo nevidí tlusté dábly, jak si mastí ryšavé vlasy, trilogii Zima, Okluzní fronta a Jéé, sluníčko, sociální thriller Elena Štěpánová, Přehrada, Kašpárek, četník koločavský, Artikulátor, Chiliastra, zejména pak hra Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou, napsaná pod pseudonymem Samuel Königgratz, která pronikla na profesionální jeviště a došla i filmového zpracování. K posledním patří romance pro polygota Václav, řečený Bajaja, Fysik a jeptiška a Harila.

Dramaturgický pendant ke hře Harila

Jan Císař

Dovedu si představit – a také pochopit – proč někteří (a asi jich nebude málo) Harilu odmítnou; s nechutí, odporem, rozhořčením a maximálním pobouřením. Což jsou možná ještě slabá slova vyjadřující jenom zčásti pocity a myšlenky těch, pro něž je divadlo stále ještě chrámem vznešenosti, ušlechtilosti, osvícenosti, vzdělanosti, povznesení, čistoty a krásy. Autor textu Harily, skrývající se tentokrát pod pseudonymem Helmut Kuhl, tím bude asi potěšen, provokace mu nikdy nebyla cizí. Nikoliv náhodou se jako René Levínský přihlásil kdysi k dada a s inscenací dadaistického odkazu došel až na Jiráskův Hronov; boření uznávaných a uctívaných hodnot, jakási hravost obračející všechno ironicky až sarkasticky na ruby k němu patří. To byly ovšem počátky – jeho tvorby i souboru Nejhodnější medvídci. Pak začal psát texty vlastní a projevil se v nich jako autor zcela jedinečný, jenž se pohybuje v rovině existenčních modelů: tj. modelů, v nichž se ozývá známá Ashbyho otázka, na jaké rozlišovací úrovni je gibraltarská skála modelem mozku, modelů, které se mohou volně připoutávat k jakémukoliv originálu a zase se od něho, rovněž zcela volně, okamžitě odlučovat. Dokonalým, optimálním a nejlepším nástrojem tohoto

typu modelování je jazyk, jenž může modelovat cokoli – jak napsal už před pětácti lety Ivo Osolsobě: „Slova mohou modelovat cokoli v celém rozsahu universa lidských zájmů... / ... / ...člověk, existenční modely i všeobsáhlé lidské universum patří k sobě.“

V programu letošního Šrámkova Písku soubor Nejhodnější medvídci – a velmi pravděpodobně sám autor – napsal o Harile, že je to příběh „jedné ženy, tří mužů a jednoho psa, jejichž imperativem byla a je svoboda.“ Tohle téma se ozve hned na začátku v dialogu, jehož závěr zní takto:

RUDI: Piča je to delfín, zkunděná piča, co se nechá akorát vochočit! Kurva, co skáče kruhem pudl. Mrdka, je to, delfín, se nechá vomrdat za shnilýho slanečka. Žralok, to je do prdele svobodnej tvor. Si viděl někdy žraloka s mičudou na čumáku jako ten tvuj delfín zpičenej? Nikdy, co?

ELSA (přichází): Jasně, Rudi. Ztopořenej delfín s balónem, to je jak stojící čurák s nevodkáplým semenem.

Prosím čtenáře, jenž je – tak jak jsem napsal na začátku – zničen a totálně znechucen slovníkem tohoto citátu, aby nepřestal číst tento pendant a pokusil se pokračovat. Neboť – ať už autor třeba chce v jakékoliv míře tímto slovníkem provokovat – on touto řečí skutečně modeluje svět, jenž tak jako se může stát modelem mozku gibraltarská skála, vzniká jako model naprosto, totálně, do všech detailů a důsledků prohrané vzpoury, revolty usilující o svobodu. Na už vzpomenutém Šrámkově Písku se mluvilo v této souvislosti o směšnosti revoltujících sub-

kultur, o zradě ideálů, o názoru na světovou revoluci. Alena Zemančíková v tomto kontextu řekla: „Chápu Levínského, že když chce hovořit o těchto velkých filozofických tématech, sáhne k co nejnižším jazykovým prostředkům.“ Dá se to říci jinak: Jestliže jisté originály věcí i lidí na jevišti odkazují k „reálnému“ světu punkerů, bezdomovců, undergroundu, k entitám skutečně existujícím, jimž můžeme přisoudit jakýsi skutečný prototyp, pak řeč formuje, utváří naprosto *fikční* svět, v němž se svoboda (a s ní spojená témata, která Alena Zemančíková nazvala filozofickými) stává univerzem fikčního diskurzu. Postavy hry v tomto pojetí nejsou lidmi, které můžeme nalézt v naší skutečnosti, nejsou totožní s lidmi, kteří existují v našem aktuálním světě. Pokouším se tím říci, že ta lexikální jazyková rovina textu, ten slovník postav není v žádném případě věrnou až otrockou nápodobou skutečné mluvy, ale *textotvornou* činností – jak říká Lubomír Doležel – která modeluje svět, jenž „nebyl předtím k dispozici“. Svět, v němž jeho postavy nehledají „už vlast pro sebe, ale v postideovém prozření ve svých hrudích objevují ta stará, ještě předcivilizační čistá srdce primátů,“ píše se v už citovaném programu Šrámkova Písku.

Vím, že všechno to, co jsem doposud napsal, může vypadat jako bohapustý výmysl. Ale riskl jsem to, protože předmětem tohoto dramaturgického pendantu je text, literatura, jsme tu všichni na prvním místě čtenáři. A můžeme si otevřít čtením dveře k tomu světu, který autor stvořil jazykem svého textu. Vyžaduje to samozřejmě mnoho dovedností, závisí to na mnoha dalších vlastnostech a předpokladech. Jsme však svým způsobem jako čtenáři skoro povinni tento svět zrekonstruovat v rovině mentálního obrazu a učinit jej posléze součástí svého postoje, své zkušenosti, začlenit jej do své skutečnosti. Není to jednoduché, znamená to například vyjít z předpokladu, že Harila je text, který tvoří, konstruuje svou skutečnost, že její textotvorná činnost buduje existenci alternativních světů a určuje s naprostou a definitivní platností jejich tvar a podobu. A tedy že v tomto pohledu příběh, který Harila vytváří, nepodléhá kritériím pravdivosti, ani jej není možné posuzovat srovnáváním s realitou. Je to znakový konstrukt přístupný a reflektovatelný jenom znakovými kanály. Například žralok je ve svrchu citovaném úryvku symbolem svobody, na konci je to však žralok, který zabije a sežere postavy příběhu. Znakem svobody je také gorila, jež je osvobozena ze zadrátovaného vězení. Tato gorila se ovšem stane předmětem obchodu, při jehož realizaci dojde k útoku žraloka. Takže obě bytosti z ne-lidské říše jsou jakýmsi znakem, symbolem, modelem obsahujícím v sobě onen fiktivní svět svobody a v tomto smyslu příběh nejen začínají a uzavírají, ale také jej po celou dobu jeho průběhu spolutvoří.

Nemyslím si, že Harila je text, který budou amatérské soubory hojně a nadšeně hrát. Stane se tak v nejlepším případě jenom výjimečně, pokud se tak stane vůbec. Tento dramaturgický pendant chtěl však přece jen nabídnout těm, kteří o tom možná začnou alespoň uvažovat, jistý přístup, který by jejich orientaci mohl otevřít adekvátním způsobem. A všem ostatním, kdo přečtou tento text, chtěl ve vši skromnosti a uctivosti alespoň trochu ukázat rozsah podob současného divadla. I pokusit se říci, že obscénní brutalita jeho jazyka je určujícím tvůrčím principem, jenž uspořádává systém a strukturu tohoto textu.

Helmut Kuhl

HARILA

Čtyři z punku a pes

OSOBY

KARL-HEINZ, punker

GIOVANNE, punker

RUDI, punker

ELSA, punkerka

ŠARYK, vlčák

KISORO, gorila

ALAN TICHÝ, o.s.v.č.

RALF, námořník, dříve baskytarista

HOLGER, námořník, dříve zvukař

A vy znajete pochemu harila smachila jajca v majom supu?

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Na ulici, punkeři ležící. Mezi nimi se proplétá pes, občas zaštěká. Všem ke čtyřicítce, vlčákovi sedmkrát méně.

KARL-HEINZ: Kapr, to byla kurva knajpa.

RUDI: Riegel de, jo... Sudovej, teda.

KARL-HEINZ: *(Povzdechne si.)* A ty hajzly tam... Vzpomínáš?

GIOVANNE: Všetchno z umakartu. Umakartový podlahy, umakartový koryto na chcaní, umakartový prkno na hajzlu, smrdělo to jak kunda z ryby po těch letech...

RUDI: Kapr...

KARL-HEINZ: Kapr je dobrej.

RUDI: Byl dobrej.

GIOVANNE: Delfín je taky dobrej.

KARL-HEINZ: Jakej delfín?

GIOVANNE: Ryba delfín, ne?

RUDI: Delfín neni ryba. Je savec, delfín, do piči.

GIOVANNE: Ty si savec doprdeleďiro! Delfín to je krása, frk

mrk, šuby duby, vodou, rozumíš synu sraček, lehce vodou, svobodně, čistě, ani vlnka do hoven...

KARL-HEINZ: Delfín?

GIOVANNE: No delfín!

RUDI: Piča je to delfín, zkunděná piča, co se nechá akorát vochočit! Kurva, co skáče kruhem jako pudl. Mrdka je to, delfín, se nechá vomrdat za shnilýho slanečka. Žralok, to je do prdele svobodnej tvor. Si viděl někdy žraloka s mičudou na čumáku jak ten tvuj delfin zpičenej? Nikdy, co?

ELSA: *(Přichází.)* Jasně, Rudi. Ztopořenej delfín s balónem, to je jak stojící čurák s nevodkáplym semenem. Ve velkym, žejo.

GIOVANNE: Si pleteš lachtana s delfínem, máš už snad v palici vyprcanou díru?

KARL-HEINZ: A co máš proti lachtanoj? Je vraždí Buš chudáky po milionech svejma ropnejma skvrnama, mamrd nedonošenej, a ty se k němu přidáš, nakonec, nebo co?

RUDI: Čistá řeč, Karle, jak říkám, leda žralok jedinej, ten umí zasraně žít v pravdě a ve svobodě. Ten tvar těla, kurva, ta hladkost, to je čistá dokonalost, to dyby si všichni inženýři světa vyhonili péra až na měsíc, stejně by to nenamalovali. Debilové. Tyhle ideální proporce.

GIOVANNE: Ideální dyby tě sežral, žralok, ty socko. Aspoň jednou v životě bys k něčemu byl, sračko vysušená.

ELSA: K snídani a to by byla kurva věc. Takle po ránu. Jebeš se v zasolenym moři, úsvit, klid až bys blil, vopar nad vodou, vopar na držce, rozmrdaný slunce vychází, furt to ticho, jen vlnky tiše to svý: fuckfuck, fuckfuck, fuckfuck, jasný vole, prostě nic, vytáhneš z plavek placku žitný, aby ses vobčerstvil a do toho jak zasraná kudla máslem neslyšitelnej svist, CVAK, žralok ti ucvakne nohy hned pod kundou, no ne, eště si do sraček přihneš a deš ke dnu jak hovno do žumpy, žralok kolem tebe symetricky krouží, vobírá stehýnka, kurva ty inkarnuješ, no neni to pocta svobodnému žití, takovádle vykostěná smrt?

GIOVANNE: Do piči a je to snad charaker delfínův, že se nechá vomrdat? Neni doprdele delfín pro svou dobrotu jen voběť tohodle zkurvenýho světa? *(Napije se.)*

KARL-HEINZ: Je to v systému. Systém je svině. Celej tendle nadnárodní řetězec delfinárií!

RUDI: A to máš recht, Karl-Heinz. Ale žralok, ten se tomu dokáže postavit!

GIOVANNE: Žralok snad, ale člověk? Malej člověk z ulice?

ELSA: Co člověk? Nejvíc to válcuje ženskou, tadle projebaná postglobální modla produkce a růstu. Co malá křehká bytost, tahle blondatá, zmůže Proti všem?

KARL-HEINZ: Co ženská! Nejvíc trpěj gorily!

RUDI: No to je fakt, kurva, Karl-Heinz. Byl sem v Baslu v zoo, s klukem, máma mi ho minulej tejden pučila, tos neviděl vole pavilon primátů. Gorily naprosto bambáre z těch sraček, co do nich cpou, do střev vyhulený, smutek jo, rezignace, všechno todle tam vidíš, ve vočích.

GIOVANNE: Pamatuješ Rudi, Kisoro, jaká to byla v devětaosmdesátym sláva, dyž se narodila? Vopička jak malina, sem se málem kurva dojetim rozbřečel, dyž sem ji tehda viděl, pičku chlupatou jak lusk. Zrovna ji ukazovali v televizi, tudle. Absolutní troska, co z ní zbyla. Dneska. Kolik to je? Čtrnáct zkurvenejech let.

KARL-HEINZ: No vidíš, to už bude dospělá. V třináctym roce dospívaj, gorily. U samců se vytvoří stříbrný sedlo na zádech a samice začnou menstruat.

GIOVANNE: Ty vole si představ, že menstruuješ v kleci kurva, to je maso co, do hoven takovejdle atak do soukromí. Niternýho. Menstruuješ a všichni na tebe čuměj.

ELSA: A co by nečuměli? Dyž menstruuju, tak menstruuju, si mám jak náká čuryna ekvilibristucká někde za keřem do sebe futrovat neviditelný čípky, pokrytecky? Víš, co je super? Ti povím. Prostě si vyndat tampon a strčit si ho kurva za ucho. Tomu říkám výtržnost! Rozumíš, normálně si ho strčíš za ucho a procházíš se s tím. Pohoda, zvolna korzuješ a dyž k tobě někdo přijde a řekne: „Promiňte, madam, máte za uchem tampon,“ odpovíš „Sakra, a kam sem potom dala tu tužku?“

GIOVANNE: Počkej Elso, tos mi úplně špatně rozuměla, já přece nejsem náký falocentrický macho. Kurva z toho nedělám žádný zasraný mystérium, žádný chození vokolo, mě nepodezřívej, že bych měl hrůzu z bezednosti dělohy a nebyl schopen vo tom normálně diskutovat ne, si slyšela, že bych se tě někdy ptal, tak co, přišel ti červeney král? Tak mi tu nepředhazuj, že si hraju na žaludový eso, do piči! Na mě nechod' s Clintonový komickejma představama žen, sem vo tom taky něco přečet. A se svou bejvalou sem normálně pil její menstruační krev, žejo, v tom neni žádná špína, je to fakt dobrý, přesně jak píše Greer v Eunušse. Tady de vo to, že pro gorilu to musí bejt něco děsivýho. Rozumíš, v přírodě nížiný gorily zasypávaj svý ženský mláďata dyž je to jako poprvé po pás do horkýho písku, jo, aby polevily křeče. Takovýdle zasvěcení. A proti tomu zakunděná klec v Basileji.

KARL-HEINZ: To je fakt, Elso. Giovanni by nikdy neschvaloval skrejvání přirozenejch věcí, já za něj ručím. Ale představ si to, premenstruační, menstruační i postmenstruační tenze a todle všecko v zajetí. No neni to snad do hoven bolestivá záležitost?

ELSA: Dobře, a co když ještě vůbec nemenstruovala? V zologickejch zahradách bejvaj zvířata vobecně retardovaný, dosraně vopožděný. Už jen kvůli těm prochcanejm sedativum, co do nich permanentně jebou.

RUDI: Jestli ne teď, tak za rok, co to změní? Myslíš, že za rok jako bude tendle svět a lidi jako vohleduplnější a citlivější k malý, slabý gorile? Vsadím vlastní koule, že ne. Svět de

akorát v tý svý mrtvolný prudérnosti hloub a hloub do hoven a za rok bude akorát vo něco trapnější než letos.

GIOVANNE: To je prostě nedostatkem hlubokýho, sdílenýho prožitku. Co pak zbejvá těmdle kancelářskejm filckám a jejich impotentním dementum? Akorát jít se svejma dobře vychovanejma zmrda do zoo a šmírovat tam gorily.

KARL-HEINZ: Vysraný držky pudrem přeplácáný! Kunda, ale tohle chci říct. Nevidim důvod proč by tam Kisoro musela za rok bejt.

RUDI: Jako že si to hodí? Do prdele, já bych se nedivil.

KARL-HEINZ: Nebo bude taky na svobodě.

RUDI: Nemyslíš si, že ji pustěj?

ELSA: Rudi, ty si kokot. Co to máš za votázky? Si viděl, že by tydle svině někdy někoho přestali dobrovolně vykořisťovat, dyž jim to sype? Čubky!

ŠARYK: *(Zaštěká.)*

GIOVANNE: Šaryk, lehni pičo, to myslí vobrazně.

RUDI: Kurva tak co...?

KARL-HEINZ: Někdo může Kisoro pomoc, například, pro pomalejší.

GIOVANNE: Někdo, komu je svoboda nejvyšším imperativem, kurva!

RUDI: Někdo, kdo v sobě ještě nezadusil srdce žraloka!

ELSA: To je začátek revoluce, chlapi!

GIOVANNE: Já ji úplně vidim. Do pasu zahrabaná v horkým písku, moře, na obzoru skáče delfín, čurák!

ELSA: Tak na první menstruaci na svobodě. To se musí zapít, do hoven, a zejtra dem na to.

KARL-HEINZ: Zejtra je pondělí.

ELSA: Tak pozejtří.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Za paví voliérou tři spiklenci pletivem zahalení. Noc.

RUDI: *(na Giovanniho)* Máš?

GIOVANNE: Jasně. Dvě flašky Mistra lovu.

RUDI: Jägermeister. Ty si pičoliz Giovanni, myslíš, že gorila bude pít tydle hořký sračky?

GIOVANNE: Proč by ne? Mně to taky chutná.

KARL-HEINZ: Kurva nalejte to do kýblu a nefilozofujte, čuramedáni. Přileju tři Riegly a je to.

RUDI: Si moh vzít Adelkronen, ne, pro gorilu.

KARL-HEINZ: *(Lije pivo.)* Ty si vypičenej šetřílek, Rudi. Budu riskovat, že to nebude pít kuli zadělanejm štyriceti centum? Nebo se nám zejtra zbudí a hůdí rovnou šavli, že se jí překyselej žaludeční šťávy, z těch sraček? Míchej, do piči, ne?

RUDI: *(Míchá a chutná.)* Je to kurva pořád hořký jako svině.

KARL-HEINZ: Nemáte šulini aspoň cukr nebo něco sladkýho?

GIOVANNE: Müslityčinku. Třešňovou.

KARL-HEINZ: No tak ji tam nalámej, do hoven!

GIOVANNE: *(Láme a drolí. Elsa se zatím připlíží jako pravá lvice.)*

ELSA: Sem vás zasraně vůbec nemohla najít. Vy jak ste kunda samá sychrhajcka, tak splýváte s klecma jak parta chameleónů.

KARL-HEINZ: Ty tvý síťovaný punčochy taky laděj. Sis měla na koleno ještě domalovat papouška.

ELSA: No počkej vole. Sem čum, ne?

GIOVANNE: Kam, do prdele?

ELSA: Na ksift blbci. Vy ste jeden větší vocas než druhej.

KARL-HEINZ: Ukaž, kurva, je tu tma jak v piči. Do hoven, ty sis narvala do frňáku visací zámek! Ty vypadáš fak jak voliéra.

ELSA: Nářez co? Mimikry jak nula nula sedm.

KARL-HEINZ: Ty si kráva, Elso. Jestli ztratíš klíč, tak já ti to pilovat nebudu.

ELSA: Tys mi toho tak kdy přepiloval, Karl-Heinz. Kdykoliv si mě měl už nachystanou, tak ses někde zasek a nechals na mě vlízt někoho jinýho. Co Rudi?

RUDI: Míchám.

KARL-HEINZ: Tak se do toho nemíchej, pizdo.

RUDI: Se z toho mám posrat, že ho máš akorát na chcaní?

KARL-HEINZ: A ty si homo erektus, co?

ELSA: Co to je za sexistický trumfování, ste jeden kozifuk jak druhej. Dyž už se k něčemu dokopete, tak leda masturbovat mi ve vagíně, nákej sex nebo chraň bůh komunikace veškerá žádná.

RUDI: Kdo tě to má chránit? Dyž tě má chránit, tak ať ti taky krmí rejnoka.

ELSA: Ty míchej. Vůbec, co to mixuješ?

RUDI: Uspávačku, ne?

ELSA: Ukaž. (*Ochutná.*) Kurva, vy pičouni, to je hořký jako pendrek. To sem zvědav kerá gorila bude todle chlastat.

RUDI: Dyž ten čurák krade leda Mistra lovu, že je černejší, že je to prej nenápadný.

GIOVANNE: Vodka svítí jak zaječí prdel ti říkám, zkusil sem ji šlohnout jednou a šel sem málem do díry.

KARL-HEINZ: Taks k tomu měl čajznout aspoň bednu cukru, debile.

GIOVANNE: Ten je taky bílej...

ELSA: A vo medu si vole nikdy neslyšel? Lesnim, teda. Ted' abych si kurva kuli tobě urvala vod huby poslední flašku vaječňáku. (*Vyndává ji z tašky a podává ji Rudimu.*) Mrdni to tam, Rudi. (*Míchá a chutná.*) Lepší, ne? (*Rudi se usmívá.*) Jestli si myslíš, že se usmíváš tajemně jak Mona Liza, tak vypadáš jak pyj. Jo, a jebni tam ještě tudleten matroš, naložila sem to přes noc do voleje, tak je snad už vymacerovaná... (*Rudi míchá a chutná.*)

GIOVANNE: Rudi přestaň to furt chutnat, kripile.

RUDI: Giovanni, ty sklapni fekál, posrals toho dneska už dost.

KARL-HEINZ: (*Těž ochutnává.*) Ukaž. No chuťově to není zlé. Dobře. Mám tu ještě pár balení diazepamů, rozlámejte to tam a deme na věc. (*Lehají na břicha, plazí se.*)

RUDI: Kurva ty pávi řvou jak tuři.

GIOVANNE: Ty si zoolog, debile.

KARL-HEINZ: Buď rád za ten řev vole, aspoň nejsme kunda slyšet.

ELSA: Do prdele, tady někdo smrdí jako hovno.

KARL-HEINZ: To je hovno.

ELSA: To nemůže bejt hovno, to cejtím celou dobu, co lezem. Copak hovno leze? (*Chvíle ticha.*) Do prdele! Kerý prase?

GIOVANNE: Já ne.

RUDI: Jasné, že ne. Copak bys moh z těch svejch müslityčinek?

ELSA: Tak kdo teda?

KARL-HEINZ: Tučňáci zasraný. Choděj s nima tudy přes den do výběhu.

GIOVANNE: No a?

KARL-HEINZ: No a my sme to ted' vytřeli. Jeden jako druhý.

ELSA: Kurva fakt!

KARL-HEINZ: Neřvi a lez.

ELSA: To je má nejlepší kožba!

GIOVANNE: Pičuješ jak náká maloměšťácká fiflena. (*Dolézají k pavilonu opic.*)

RUDI: Do prdele, ty gorily všechny chrápou!

KARL-HEINZ: Piánko, Rudi, dej si voraz. Gorily žerou kolem druhý noční.

GIOVANNE: A je?

ELSA: Ani ne jedna.

GIOVANNE: Dobře, du přepilovat zámky.

RUDI: Jen nepřerízni Else vomylem rypák.

GIOVANNE: Sem snad piča jak ty, Rudi?

RUDI: Vim já, Giovanni? Ruce se ti třesou jak vibrátor se zapnutým příklepem v každém případě.

GIOVANNE: Hlavně, že ty si ledově klidnej, čuryne. Kurva, já si prostě nejsem jistej, jestli děláme správnou věc, do hoven. Urvat takle Kisoro vod rodiny...

ELSA: Co sereš s rodinou, vole? Rodina není nic než institucionalizovaný násilí a nenávisť.

GIOVANNE: Jasné, Elso. Pokud se na to teda dívám prizmatem nukleární rodiny, z pohledu týdle izolovaný dvojice, který nezbejvá, než se ve svym zkurvenym bytě dobuzerovat k smrti. Ale tady de vo něco jinýho.

KARL-HEINZ: Co jinýho? Jakej je rozdíl mezi pícusama pravidelně kopulujícíma ve svym hnízdečku falešnýho blahobytu a gorilou v kleci? Snad jen to, že kurva těmdle lidskej, duševně sterilovanej kokotum, který nejsou než extra vycvičenou formou domestikovanýho zvířete, už nepomůže ani rána do zátylku.

RUDI: A proč je vraždit taky? To by nežral ani delfín, natož žralok, takovýdle mrdky.

KARL-HEINZ: To by nežral ani hovnivál, do prdele. Ale vo todle de: Kisoro, ta má ještě naděj. Naděj, že svobodně, v horkým písku...

GIOVANNE: Do piči, to sou jen projekce vašich zkurvenejch životů. Gorilí rodina přece není žádná egotistická jednotka s plánovanejma dětma...

RUDI: *(Skočí mu do řeči.)* Počkej, Giovanni – ty si plánovaný dítě!

GIOVANNE: Vo to ted' kurva nejde.

ELSA: Ale jasně, že de. Dyť se vo tom celou dobu bavíme, vo těch tvech třesoucích se rukách.

KARL-HEINZ: A vo těch tvech věčnejch chmurách, ty pičo. Do hoven, ale ted' to chápu. Z toho by se sesral i menší citlivka, bejt v tomhle vymaštěným mlejnu vočekávání vod samýho počátku. Zsranej svět! Tu máš úkol, tak ho splň! Jak to uděláš, je nám u prdele, zajímá nás akorát výsledek! A tadle povinnost hozená ne na chlapa, ne na dítě, ne na mimino, ale rovnou na spermii. Vyjebat s tím! Dneska musíš voplodnit, MUSÍŠ, MUSÍŠ, dneska musíš voplodnit.

RUDI: Já bejt spermie a dostat takovejdle vymrdanej úkol, tak se na to rovnou vyseru.

GIOVANNE: A deš **HLAS:** tat, co? Ty bejt bičíkovec tak chytíš krígl vocasem...

RUDI: Dobrej nápad, vole. *(Směje se.)* Co bych se s tím sral? Hodim na to bobek a vodmrskám se z piči někam na spodáry, nebo co já vim, do sena, a tam v klidu dokonám. Než aby ze mě byl nakonec nákej plánovanej zmrđ.

ELSA: Vo tom žádná, Rudi. Člověk má vědět, kdy to na tomhle podělanym světě zabalit.

GIOVANNE: Ste chytrý jak tři prdele. Vás vidim, jak si házete mašli rovnou ve stádiu spermie.

ELSA: Se taky můžeš podřezat. Teplo, vlhko, to sedí vole. Nebo ty šuline skepticej nevěříš, že je spermie schopna reflektovat vlastní existenci? Ti říkám, jak malá spermie si měl víc citu než ted', pokurvenej společností.

RUDI: To musíš společnost rovnou vypíčit a nečekat až se, kurva, vylíhne. Žralok, vole, to je bejk. Že má vajíčka kurva půlmetrový, to sem jako nepatří, ale představ si, že do hajzlu už jeho embrya se vzájemně požíraj v boji za individuální svobodu. Tomu říkám do piči uvědomělost!

KARL-HEINZ: To je do hajzlu pestrost příběhů a postojů v tomhle prenatalním světě, že by se z toho jeden posral. Sem čet v těch streetnews, co prodáváme, kurva nákej další fenomén, že byl vobjevenej. Hromadný sebevraždy spermií. Vlastně je to podobný jak u velryb. Jak kdyby spermie v týdle dojebaný západní civilizaci tušily, že z nich nebudou než lidský svině, snad cejtěj, že je Zemi třeba ulevit, tak se sami voddělaj. Možná už sama příroda ve svý vobraný reakci na člověka konečně přeprogramovala genetickou informaci těch jeho čuráckejch spermií, a ty se ted' vrhaj úplně do prdele, jo, a na vajíčka absolutně serou. A takle se snad ten svět zachrání, třeba. Pokud se teda tadle teorie potvrdí i u Číňanů.

ELSA: V Číně máš SARP vole, to je v pohodě.

RUDI: K hovnu to jak to, pitomci. Však se ty pičouni nakonec stejně naklonujou.

GIOVANNE: Vždyť voni sou už naklonovaný, ne?

KARL-HEINZ: Kdo je naklonovanej?

GIOVANNE: No lidi, ne? Jich je stejně větší půlka ze zkumavek.

ELSA: Z toho by se jeden posral. Giovanni, máš ten zámek už přepilovanej?

GIOVANNE: No jo, kurva, už tam du.

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Menší kultovní vozidlo, Brouk, Kachna nebo Mini. Elsa řídí, vedle ní Karl-Heinz. Vzadu Giovanne a Rudi, mezi nimi spící Kisoro.

ELSA: Kurva, policajti, ste připoutaný?

GIOVANNE: Jasně, Elso.

ELSA: Kisoro taky?

RUDI: Žádnej strach do hoven. Dal sem ji i tu sedačku pod prdel, jak s tím jezďej větší děcka, víš co?

ELSA: *(Hledíc z okénka na kontrolující policisty.)* Dobrý, sou v piči.

KARL-HEINZ: A my taky.

GIOVANNE: Píču sme v piči, sme někde u Lörrachu.

RUDI: A co tu kurva?

ELSA: Máte někdo mapu, pitomci?

KARL-HEINZ: A nechtěla bys rovnou dží pí es, princezno?

ELSA: Já to tady do hoven zapíchnu a zahulíme. Jediný, co může pomoc: pytel trávy a telepatie.

GIOVANNE: Nebo pes vycvičenej, by moh.

RUDI: No že tu máme smečku, vole, takovejch.

GIOVANNE: Kurva vy ste říkali, ať nechám Šaryka ve Freiburgu, že by Kisoro hned vošukal.

RUDI: A nevošukal?

GIOVANNE: Já za to můžu? Elsa ho to naučila.

KARL-HEINZ: *(k Else, otcovsky)* Kurva, Elso, to je fakt, tendle

povel „mrdej“ si Šaryka učit nemusila, však je teď na píču nepoužitelný.

ELSA: Make love no war. Hulíme?

GIOVANNE: Co je do kundy za lásku v tý jeho permanentní kopulaci s libovolnou dlužnou, mi pověz, Elso, já sem do píči taky romantik, ale todle je podle mě do hoven nanejvýš náká nepřijemná psí obscese.

ELSA: Co to bliješ za sračky, Giovanni, si snad jak ty navoněný nedomrdi, co považují sex bez lásky maximálně za hrubý animální vyprázdnění, jo, a leda mrdání v zajetí lásky, kurva, si myslíš, ty čuryno, nebo co, má ty pravý exatický grády, že jo, nejspíš rovnou transcendentní dimenze, vid', ty si ale lízinka Giovanni, ti říkám, to je to, co zvotročilo ženu, tendle vypičenej romantismus, poněvadž láska to není kurva nic než pudová reakce oběti na násilníka a jinak lautr hovno.

KARL-HEINZ: *(zaskočen)* Ale tu de vo animální vyprazdňování, Elso, do píči, se bavíme vo psoj, nebo kurva sem prosral nosnou myšlenku?

RUDI: Hulíme?

KARL-HEINZ: Zasraně a co asi. Do pytle, Elso, zastav, víš hovno kam jedeš, tak se na to vyser, ne?

ELSA: Hlavně že ty víš, vole, kam jedem.

KARL-HEINZ: Do prdele ale já neřídím.

ELSA: A sme u toho, dyž neřídíš, drž hubu.

GIOVANNE: Elso zastav. Dáme špeka, proberem to.

ELSA: *(Elsa zajiždí ke krajnici, zastavuje. Sundá ruce z volantu a položí je do klína. Zapne autorádio. Poslouchá déšť dopadající na kapotu. Zhasne reflektory a je zádumčivá)* Kurva tak ubalí to někdo?!

GIOVANNE: *(Zapálí si, dá si šluka, podá špeka Else a s láskou praví:)* Tak nepičuj už kunda, Elsi...

RUDI: *(nedočkavě, rozumně)* Ty vole doufám do hoven, že ten matroš není kurva mákovka, tu nehodlám pádlovat jak falus do rozednění než nás tu náká svině sebere.

GIOVANNE: Ne, je to jemný.

ELSA: *(Vyfoukne dým.)* Hmmm. *(Posílá to dál.)*

KARL-HEINZ: *(k Else)* Neser se s tím tak a hul do pytle, ať nás už kunda něco napadne.

GIOVANNE: Co jako, vole?

RUDI: Plán asi, ne, kurva, si vyliz.

GIOVANNE: Musíme podle hvězd, blbe, co nám asi zbejvá, když nemáme mapu. Za Polárkou, do píči.

KARL-HEINZ: Kam?

GIOVANNE: Někde se do hoven na pár dnů skrejt, než se to uklidní. A pak dál. Stuttgart, Frankfurt, co já vim. Přejdem do ilegality, seženem náký nový podělaný papíry, nebo aspoň kradený, hlavně pro Kisoro, kunda na rovinu. A pak do Afriky.

RUDI: Letadlem ze Stuttgartu? Křiple si myslíš, že ty švábský pamrdi nepoznaj gorilu? To vymyslel snad ten tvůj kámoš delfín, takovoudle čurákovinu.

GIOVANNE: Ty vole, to je jen vo voblečení, tydle vládou vycvičený zmrdi nejsou schopný nejmenšího vhledu. Kravatu, černý brejle, laptop a projde. Co by neprošla, prošli jiný. Kohla taky nechaj lítat do píči, a co, a všechny tydle sportovce. A to nemluvim vo Messneroj.

KARL-HEINZ: Kunda fotr byl letos na Korfu a taky ho pustili, to je fakt. Dyž poletíme nákým charterem, na ty sere pes, co Elso?

ELSA: Se svlíknu a vemu si svetr.

GIOVANNE: Kurva fakt Elso, sem viděl podobnýho kozimrda z bezpečnostní agentury, ty vole, ten si ho musel vyhonit jen co v bedně začal do hoven přenos z volympijády, ženský vzpírání. Přišla první do píči, hodila si do hajzlu tu činku na kozy, zařvala a chlap si málem v kapse urval zápěstí. Nebo to čurák poslouchal akorát v rádiu? Zasraně to je teď kunda fuk, prostě si myslím, že pro tydle voslintaný úchyláky bys mohla bejt něco jako kurva lákadlo.

ELSA: *(Svlékne se a bere si svetr.)*

GIOVANNE: *(Začne si honit.)* Dyž to chceš rovnou voprubovat...

ELSA: *(Drbe se svetrem a urputně ho souká na svůj trup zahalenej akorát pár kovovejma čvončema, tu v bradavkách, tu opodál v krajině břišní.)*

KARL-HEINZ: *(Těž si honí.)* Kunda Elso, ty bys měla jít do nočních klipů na DSF místo těch nedomrlejch bulimiček, pytla ty dyž mačkaj stehnama pneumatiku, to máš pocit, že ji propíchnou. Todleto je do hoven jinej motosport. *(Všichni průběžně hulí.)*

ELSA: Šulini já dyž se zhulim, tak musím mít tendle kousavej pulóvr, si děláte kozy, ale je to volové rajcovní jak svině, vo čemž vám čurymrdum vyprávět je asi jak vo ženským fotbale, hovno víte, co to je, dyž vás ovčí mohér štípe do bradavek.

RUDI: *(tlumeně)* Kunda Elso, my sme s tebou! Auto se houpe.

KARL-HEINZ: *(Vystupuje.)* Tak to ti tam kurva Elso přihodím náký blechy, to nachytám. *(Dementně se směje a kleká si na čtyři.)* Haf haf, je tu nákej pejsek?

GIOVANNE: *(Těž vystupuje.)* Já říkal vemem Šaryka... Pícoune psa přilákáš leda na kočku. *(Těž jde na čtyři.)* Mňou mňou, kurva.

KARL-HEINZ: Ale hovno. Haf haf.

GIOVANNE: Čicí, čicí.

KARL-HEINZ: Počkej, jak si na štyrech kundo, zvedni nohu naschvál.

GIOVANNE: Jako že chčiju? (Zkouší to.)

KARL-HEINZ: Anebo ruku vole, to je kurva skoro nemožný. (Auto se houpe čím dál víc.) Čum na to, sou to peřeje, je to vodopád. (Strčí hlavu do auta a naklání se k Rudimu.) Ale hovno do piči, rukou Rudi, si vole neklep brko v Kisoro, bude to tu samá krev.

RUDI: Ty myslíš, že je...

GIOVANNE: Kurva byla!

ELSA: Ser na to, až to zaschne, tak to prostě voloupem.

RUDI: Dobrý hulení, do hajzlu.

GIOVANNE: Ty vole, se ani nevzbudila.

ELSA: Tak to je vejvar, vodbejt si to ve spánku. Pytla já dyž si vzpomenu na tu řezničinu...

KARL-HEINZ: Ty si fak bejk, Rudi. (Směje se.)

RUDI: (Vesele objímá Karl-Heinze, je zaujat jeho jemným úsměvem.) Pičo ten tvůj rohlík!

GIOVANNE: Jedem, Elso, na týdle vlně to přece nezjebem.

ELSA: Tak přestaň pádlovat a nastup, čuryno. (Oba nastupují, Elsa startuje.) Vemu to nák tak po citu.

RUDI: Nesuš tam do hoven toho špeka, Giovanni, nech to kurva kolovat.

GIOVANNE: Sem to poslal před půl hodinou, mi to tu kurva překáželo.

KARL-HEINZ: Že máš vohon na vobouručnej pohon.

RUDI: Vole jestlis to poslal, tak nevím komu, ale mně teda ani ťuk. (Ozve se velmi uvolněný smích.)

ELSA: Do hoven netlemte se tak vzadu, neslyším, jesti mi dou stěračce.

GIOVANNE: Ty vole Elso, to ne my. (Zas ten smích.)

RUDI: Zasraně to je Kisoro. Vona to kurva akorát hrála, že chrápe.

GIOVANNE: Hovno hrála, dybys míň mrdal a víc čuměl, tak si ty vocase všimneš, že se tu kurva sjíždí. (Bere Kisoro joint.) Do piči nesysli.

RUDI: Debile, neber jí toho špeka, jak má volný hnáty, tak de po mně. Kunda si myslí, že ji budu drbat co minutu.

ELSA: (Bere si od Karl-Heinze cígo a je jí tak nák dobře.) Pytla Rudi, snad nemáš zas migrénu?

GIOVANNE: Do prdele to je cesta do piči. (Všichni se vesele smějí.)

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

Rozednívá se, příliv šplouchá. Několik kumpánů za orosenými skly kultovního vozidla. Chladný, přesto velmi romantický, výjev.

RUDI: (Vyleze z auta a vytřeští oči ku pobřeží.) Kurva! Kurva, kam sme se to domrdali?!

KARL-HEINZ: (Těž vyleze.) Do piči. Kapitán Fracasse. Vypadá to jako moře.

GIOVANNE: (Hladí auto.) Ty vole, ta šlape, kačenka. Se zasraně sotva rozednilo a my sme kurva přinejmenším u Janova. Sme přemrdali celej Švajc, sotva sem zamhouřil do piči voko.

ELSA: Bysme potkali celníky, snad?

GIOVANNE: Serou na to, dyť to říkám.

ELSA: A co ty hory, kriple, to je vestrov pokladů?

KARL-HEINZ: Kunda sopka?

ELSA: (Strčí rypák do vody.) Pitomci, dyť je to ledárna jak prase. A sladká. (Kisoro vyleze z auta, dřepne si k ní a taky chlemstá.) Do hajzlu, co se vopičíš? Si jak... Do hoven, dělej jak myslíš. (Kisoro si jde lehnout bokem.)

GIOVANNE: (zamyšleně) Čili do piči jezero... Bajkal že by?

RUDI: A Popokatepetl za nim, co, ty debile?

KARL-HEINZ: Do hajzlu, to je přece Schwarzwald.

ELSA: Čili sme u Bodensee.

GIOVANNE: No super do piči, tak zakempujem kunda, ne? Náky ryby chytíme, vyudíme, k tomu kus křenu kurva vykopem, back to the nature do hoven!

RUDI: Si viděl gorilu, jak žere pstruhy, kokote?

GIOVANNE: Jo tak di sbírat kokosy, tý svý samici, pičo chytrá.

ELSA: Nejdřív by měl někdo do Kostnice a vysomrovat na stan...

KARL-HEINZ: Jo tak to sem somroval na hodně věcí, ale todle

je kurva killing argument, sorry brácho, ale nemáš drobák na stan, jedem s kámošem na čundr s gorilou, to se ti každé vysere na hlavu s takovou.

RUDI: Třeba tam bude skautskej vejlet, například. To maj tydle malí lesní zmrdi jak bobřika dobroty, že jo, přispět bližnímu na kotlík a usárnu.

GIOVANNE: Jo vole, nebo tam bude na pilgřimce rovnou starej harcer Wojtyla, ten ti nasype, pičouně.

ELSA: No hlavně bacha na ty jejich vedoucí, voni jak píchaj ty svý zajíčky, tak se jim to vrací do hlavy.

KARL-HEINZ: Však voni mrdaj i muchomůrky, čuráci fousatý. Sem byl tudle na houbičkách pod Blauen a všecy byly přeřízlý. A kurva kloboučky...

RUDI: Prasata.

ELSA: Tos to shrnul, debile. Ale todle chci říct, čuryni, tak že bys do hajzlu Giovanni nesomroval, dyž sou to takový svině, tam. Kurva ho šlohní, stan, srát se s tím, k čemu? Ale ne do hoven černej, se tu nehodlám píct jak náká dojebaná flákota!

GIOVANNE: Jako ale bílej nebo žlutej, to jako říkám rovnou...

KARL-HEINZ: A co nákou celtovinu, maskovací?

ELSA: Ešáky, bagr k tomu, nebudu žrát rukama...

GIOVANNE: To je všecy hliník stříbrnej, na to seru.

RUDI: Rozumíš, pičo zpomalená, kominík, uhlí, cylindr, krteček, to ti je k hovnu, nanejvejš dyž se chceš nažrat. Ve stanu.

KARL-HEINZ: Ty vole tak seber náký autorádia, přehrávače a střel to pak a můžeš kurva koupit tábornický vybavení, kunda s tropikem flitrovym, ať se nám tu Elsa nevopotí, no ne, bejby?

GIOVANNE: Kurva tak vyklidte auto.

RUDI: Není tam v kufru eště trocha tý uspávačky, v kýblu do hoven?

KARL-HEINZ: No jestli se to po cestě nevycamralo.

GIOVANNE: (Vyndává z kufru kýbl a podává ho Rudimu.) Máš žízeň?

ELSA: To má pro tu svoji, pytel, že to má afrodiziakální účinky. (Směje se.)

RUDI: Vy ste čuráci. (Bere si kýbl a odchází ke Kisoro.)

GIOVANNE: No nic, já jedu, sem tu hned, kurva. (Odjíždí.)

KARL-HEINZ: (k Else) Najednou úplnej klid, co, vosířelej?

ELSA: (zádumčivě) Dyby do hoven aspoň nefučelo vod tý vody. Táhne tu sviňa jak v průchodáku.

KARL-HEINZ: Pod' ke mně, sem tu mrdnul deku do trávy a do piči i nákou snídani sem tu kurva vyhrabal. (Otvírá si pivo.)

ELSA: Co to na mě hraješ, vole?

KARL-HEINZ: Kunda tak na to ser, dyž tě to bere, mně de ale už držka šejdrem.

ELSA: A co bych sušila hubu, si Riegla do hoven dám.

KARL-HEINZ: Tak vidiš.

ELSA: Co vidim?

KARL-HEINZ: Vlnky jak si jebou po hladině, divoký kachny zpičený... Kurva já nevím, že musíme furt dřepět na tý zasraný Bertoldstrasse.

ELSA: Poletíme s Kisoro do Afriky. Kurva třeba tam má eště dědka, nebo co já vim, tety, nebo do toho jednoduše práskne s nákým gorilákem, do pytla, mohli bysme se k nim přidat...

KARL-HEINZ: Jako hromaso na palmě, jo?

ELSA: Ty máš v palici žaluda, debile.

KARL-HEINZ: A v trenkách mozkovou plenu, ne? (Směje se.) Ale jo, kurva, já se naseru klidně k sedmi trpajzlikum, dyž s nima bude co hulit.

ELSA: Cože?

KARL-HEINZ: Hele, Elsi, nemělas tu na rameni do piči takovou jako mosaznou rolničku?

ELSA: Ta je v hajzlu vod dubna. Mi to máma strčila do automatky, kráva, to servala sviňa a eště se tam do hajzlu šprajcla v bubnu, jo, vidět není, ale dyž pereš, tak někde vevnitř cinká jako dobytek.

KARL-HEINZ: (Zpívá.) Jingle bells, jingle bells, jingle all the way, oh what fun... (Přichází Rudi.)

RUDI: (ke Karl-Heinzovi) Dej mi loka, čuryno, a nekvič tu jak Udo Jürgens po kastraci.

KARL-HEINZ: (Podává mu pivo.) Tos ji nák rychle vypucoval, pičo.

ELSA: Udo je vykleštěnej? Já četla, že byl na plastice.

RUDI: Ale hovno, strkal si ve studiu koule do svěráku, si tak prej piluje to svý bellcanto, tenorista vypičenej, jenže to máš jak dyž ždímáš svetr, furt to de a najednou urveš rukáv, ani nevíš jak.

KARL-HEINZ: No jo, pak už je to kurva nevratný.

ELSA: To viděl určitě u Gotta, čurák ambiciózní. Však s nim to bylo to samý, v Hannoveru na Expu. *(Giovanni se vrátí, otevřou se dveře, vyletí z nich autorádio, na něj skočí Giovanne a dupe po něm jako d'as.)*

GIOVANNE: *(Řve.)* Kunda já vydržim jak zvíře, ale s Bienne Majou mi di do řiti!

KARL-HEINZ: Si tu nák hopem, pičo.

ELSA: Máš stan?

GIOVANNE: Mám toho plnej kufr. Si nákej vymaštěnec, nechal ve vedlejší vesnici meďoura naloženýho po střechu, kretén. *(Vybaluje.)* Kamera, notebook, kešeň, vohoz. Eště tam měl pičus mobil, ale ten sem už vyměnil v Intersportu za tendleten třípruták. *(Hodí na zem sbalenej stan.)*

ELSA: *(Zkoumá peněženku, vyndává z ní řidičák.)* Alan Tichý, Polák asi. Dvě stě ojro, náký drobný a todle... *(Vyndává stokorunu.)*

GIOVANNE: To dej Kisoro na hraní.

KARL-HEINZ: Ukaž mi pytla ten notebook, vypadá slušně. *(Zapíná ho.)*

RUDI: Kunda třeba tam má náký dojebaný data, že by se daly střelit. Nákej vládní zmrđ, nebo kokot z Bundeswehru.

KARL-HEINZ: Sou to samý avička, to zkusim pustit. *(Zapne film, ozve se orgastický řev, velmi teatrální.)*

GIOVANNE: Ty vole, porno.

KARL-HEINZ: Počkej a todle. *(Zvuk šmyčců a zas ten řev.)* Kurva, jedna mrdačka vedle druhý. *(Přichází Kisoro a se zaujetím pozoruje obrazovku. K Rudimu:)* Vem si ji do piči stranou, dyť je jí třináct, kunda.

ELSA: To jako chceš říct, že nemá v mašině než urvaný piči a pár čuráků, co jim vobdělávaj zahrádky?

KARL-HEINZ: Ty vole, Asiaficken, Elefantenficken, Ficken im Socken, Hundenficken, Lederficken, Schlangenficken, no asi ne... Ale sou toho hodiny do hajzlu.

RUDI: To můžem posílat na dobírku.

KARL-HEINZ: Tak syrový hovno, vole, to se nechytáš, to maj borci vopšláplý, na to je autorskej zákoník, bys bručel dřív, než bys voblíz známku na vobálce. Leda že bys natočil, jak si honíš svýho lofasa, na toho máš copyright, pičo, ale hledej si pak úchyláka, co by na takovou čurákovinu dobrovolně do hajzlu čuměl. *(Směje se.)*

GIOVANNE: Co tu bude kurva prcat na sucho, natočíme ho jak mrdá Kisoro!

RUDI: Ty si čurák!

GIOVANNE: Hovno, dáme to on-line na web, tři ojro za minutu, detaily za příplatek, audio za polovic, no ne kurva!?

ELSA: Šlo by to, Karl-Heinz

KARL-HEINZ: Technicky určitě. Koupíme doménu a hosting, něco jako www.fuckthegorille.com bude určitě volný...

GIOVANNE: Nebude lepší normálně www.mrdejgorilu.de, bych se s tím nesral.

KARL-HEINZ: To je kunda šumák, můžu zaregistrovat voboje, do freezone dáme pár fotek, petting Rudolf and Kisoro, no a pak stačí úplně primitivní PHP script, dyž bude chtít nákej úchyl live, tak to pošle esemes na můj mobil a my můžem začít točit a Rudi s Kisoro mrdat. *(Bere notebook.)* Má to tu dokonce GPRS kartu... *(Vyndává ji.)* ...z toho vymáčkнем aspoň 256 kiloboundů, můžem ten videostream štosovat na server minimálně 224 na 160, dyž to testnem, tak bych šel i na 256 krát 192.

GIOVANNE: Ta karta ti je na hovno kradená, cajti pudou po tom číslu.

ELSA: Koupíme v Kostnici novou na řidičák toho frajera.

GIOVANNE: Dem do toho, do piči?

KARL-HEINZ: Proč ne, mi to přide veselý.

ELSA: Čili tři pro, dva se nevyjádřili, rozjedem to. Karl-Heinz vem kačenu a jed' zařídít, co je potřeba. *(Hodí po něm voblek.)* A převlikni se, kříple, ať tě zrovna neseberou. *(Karl-Heinz odchází, Elsa balí retko. K Rudimu:)* Rudi, pocem, zahulíme.

PÁTÉ DĚJSTVÍ

Pláž, brzké odpoledne. Elsa a Giovanne stavějí stan.

ELSA: Dobře, do hajzlu, máš všecky ve vočkách, jo, tak zvedáme, do pytla, proti sobě, kurva.

GIOVANNE: Piči v klidu, sem tam.

ELSA: A teď tu křížem, zasraně.

GIOVANNE: Kurva tak stejně nevím, Elsi do hajzlu, s tím našim projektem, zasraně, tak sme Kisoro do piči včera unesli jako na svobodu, a dneska ji budem pást, do hoven, fakt chytám nervy z týdle dialektiky, sme kunda zachránci nebo pasáci. Nepřide ti to svym způsobem... absurdní?

ELSA: Koho pasem? Mrdá s Rudim tak jak tak, kurva, a dyž za to chce nákej honibrk přitlačit pár ojro, tak řekneš ne, nebo co, debile?

GIOVANNE: Kurva víš, jak to myslím. Mně to celý přide, že je

to do piči jak nákej zsranej normální job, jeden musí mrdat, druhej kurva točit, no do hoven ještě píchačky...

ELSA: (*Tlemí se.*) Ty vole, to budou jiný píchačky tady než má tvuj fotr u Siemense.

GIOVANNE: Do hajzlu tohle neni prdel, Elso. Práce to je kurva smrt! A v našem případě k tomu zneužití Kisoro. To si vodserem, ti říkám. Zsraně ti nemusim vykládat, že je snad rozdíl jestli musíš, nebo chceš.

ELSA: Ta chce dycky a do hajzlu stejně meleš píčoviny, mi tu ještě blej, že za prachy si nezamrdáš, že prostitutka přiráží v jinym rytmu než ty, vole, náká láskou vomámená kráva, kterou si stejně v životě nepotkal, dojímej svou matku, pitomečku, a ne mě. Kunda však vono ji to prospěje, Kisoro, jestli ji chcem dostat do toho letadla, tak jen ať je do hoven mezi lidma, ať se do hajzlu socializuje. A že by z toho Rudimu jeblo a začal si ji nárokovat, do pytla to pochybuju, to nebyl nikdy jeho styl, máma kachna, táta kačer a naše malá káčátka. (*Přichází Rudi.*) Vid', Rudynku? (*Hladí ho po hlavě.*)

RUDI: Sme nacvičili s Kisoro pár celkem kuriózních poloh do piči, bys nám to mohla cvaknout, ať má Karl-Heinz co na homepage.

ELSA: Tak na ni houkni, vyšponujem akorát předsíňku a dem na to.

RUDI: (*Volá.*) Huh-á-jo si-ká Ki-so-ró. (*Elsa a Giovanni si vymění velmi zaskočený a obdivný pohled.*) Nečumte na mě čuráci jak na Jiříka ze Zlatovlásky, co sežral králova hada.

GIOVANNE: Ne, promiň Rudo, jen že máš talent, kurva.

ELSA: (*Bere videokameru.*) Tak já nevím kriploni, támdle pod tou sosnou?

RUDI: Trochu šero do piči, ne?

GIOVANNE: Do hoven nemusí bejt hned vidět všechno.

ELSA: Rudi má recht, musíme si ty samošousty jenom připravit, ať klikaj jak nadrženy.

RUDI: Dobrý kurva tak dem na to. (*Začínají se vobírat.*)

ELSA: Nechám to do pytla normálně běžet a pak udělám pár screen-shotů.

GIOVANNE: Dybyste chtěli nákou hudbu, klidně do hajzlu zazpívám.

RUDI: Rači drž zobák, kreténe.

ELSA: (*Čumí do kamery.*) Ty sojky stačej, Giovanni, je to takový do piči uměřený. (*Přijíždí auto, na střeše má kicker na ježka, vystupuje Karl-Heinz.*)

KARL-HEINZ: Serte na to čuráci, to je celý na hovno, co děláte, se na sebe podívej.

Rudi, ty si vocas, budeš fotit porno v kožbě a přes celý záda toho vytlemenýho kozimrda Che Guevarru, na tričku dementní Engelsovy citáty, muž je v rodině buržuou a žena tu představuje proletariát, jedna pěticipá hvězda vedle druhý, si něco takovýho viděl u Beaty Uhse? Idiotie, sou různý kurva druhy fetišismu, srát, chcát, všechno dobrý, ale že by někdo mrdal Kapitál, sem teda neslyšel. Se převlikni, čuráku. (*Hodí mu rozličné L^AT_EXové oblečky.*) A tohle máš pro tu svoji frndu.

GIOVANNE: (*Povoluje gumicuky a snaží se sundat ze zahrádky kicker.*) Elso, pod' mi s tím kickerem píchnout, kurva. Supr, Karl-Heinz.

KARL-HEINZ: Musíš to vodbloknout, pičo.

GIOVANNE: Jako hovno vole.

ELSA: Klaplo to?

KARL-HEINZ: Jasně. Na domovský stránky sem stáh z Brehmova světa zvířat goriláka a ve fotošopu sem mu dolíp stydký pysky Dolly Buster, kurva koláž jako z Paříže, můžem jet rovnou na vostro. (*Dá Giovannimu nějaké dráty.*) Notebook do autobaterie, zvukovku do repráků na palubce. (*Čumí do kamery.*) Do hoven ta vejmutovka, to je do piči vertikála, to má sílu. (*K Giovannimu:*) Dobrý? (*Cosí klepe do notebooku.*) Kurva takže jedem, žlutej pohotovostní stupeň. Poslouchej, Rudi pičo, je to online, takže dyž má kunčaft přáníčko, tak pícháš podle toho. Jede to normálně přes Yahoo messenger, vem si headset, ať máš čistej zvuk, my to uslyšíme z repráků.

RUDI: (*Bere si headset.*) Nejsem blbej, vole.

ELSA: (*Přináší Karl-Heinzovi mobil.*) Cinklo ti to už dvakrát, čurno.

KARL-HEINZ: Ukaž do hajzlu. Jo to je máma. (*Odepisuje SMS.*) „Radsí tofu na cesneku, vis, ze mam po tastickach z listovyyho testa dycky sracku, mami, do pici.“ Tak to je vyřízený.

GIOVANNE: (*při šroubování kickeru*) A ta druhá?

KARL-HEINZ: Do hajlu kunčaft, loguju se na server, mrdejte. (*Z reprobedem se ozve jemně modulovaný hlas.*)

HLAS: Tak Rudolfe, tak, pěkně to děláš, moc pěkně. Pomalu, pomalu s těma podvazkama. A mluv, hezky mluv, chci tě slyšet, křepelko.

RUDI: Kisoro, ty si tak sladká, taková jiná.

HLAS: Drž radši hubu, Rudolfe, neslyším Kisoro, jen ať se do toho položí holčička.

RUDI: (*Dá Kisoro svůj headset.*) Osa-bí a ja-kó, Ki-so-ró. (*Kisoro začne řvát.*)

HLAS: Tak pumpuj to do ní a nahoru, nahoru na ten strom, lezeme, nahoru, lezem... *(Má potíže s dechem.)* ...mrdáme bezem, v sobě lezem, nahoru, na horu, eště, eště, tak, tak! Šištičky, semenáčky, tak, tak, chroupej je, žer. *(Rudi s Kisoro lezou vzhůru po borovici, trhají šišky, pojídají je a mrdají.)*

KARL-HEINZ: Dobrý Rudi, už se vodpožil, ser na to.

ELSA: Tři minuty dvacet sedm, to je deset ojro padesát, do pytla to de fofrem.

GIOVANNE: *(Podává Karl-Heinzovi mobil.)* Je tam další do hajzlu.

KARL-HEINZ: Čurák nemá mikrák, jede akorát v textovym režimu, pičus. Připoj mi tam beamer, je v kufru, budu to kurva Rudi mu promítat na tropiko.

GIOVANNE: Ty si lohnul i beamer? Se podělám... *(Splní úkol.)*

RUDI: V tom sluníčku je hovno vidět.

KARL-HEINZ: V noci to bude gut, kurva teď mu to ňák Elso zastiň.

ELSA: Čim?

RUDI: Prdelí sotva, ať mi to píše kunda na čtvrtku.

KARL-HEINZ: Do hajzlu jasný, ale teď už držte huby a kecy jenom v roli, pouštím ho k videostreamu i se zvukem. Kamera. Akce! *(Ticho. Elsa napíše na ceduli „Lízej“ a nezúčasněně ji ukazuje Rudimu. Karl-Heinz vyplazuje na režisérské židli jazyk a je velmi pantomimický. Točí. Giovanne povolí poslední šroubek a z kickeru vypadnou míčky.)*

KARL-HEINZ: Kurva nepičuj, mi tu sereš zvuk.

GIOVANNE: Si pičo naráz pinktlich umělec.

KARL-HEINZ: Pornofilm je v první řadě film.

GIOVANNE: Dáme partičku, Elsi?

ELSA: Do hajzlu tu musím přepisovat ty zasraný pokyny. *(Čumí do notebooku, napíše na tabuli „Chlupy ven“ a ukáže pokyn Rudovi.)*

GIOVANNE: To stíháš, u toho. *(Skloněn nad kickerem trénuje přihrávky.)*

ELSA: *(Ukazuje ceduli „Jazykem, zubama.“)* Si navymejšlí, debil.

RUDI: *(Vynoří se z gorilího klína.)* Kurva to nejde, dyž se tak mrská.

KISORO: So-rý se-mi-la-kó ho-tú, tú, tu-si-má.

KARL-HEINZ: Co kundíte, volové?

RUDI: Prej ji vlez červotoč do ucha, že ho mam vyndat. *(Elsa ukazuje ceduli „Drž hubu za tou kamerou.“)*

KARL-HEINZ: *(Dává Giovannimu mikrofon na tyči.)* Běž to brát votam, ať se tu kurva můžem normálně bavit. A pytle ne vod jezera, ať nechytím tvůj vodraz na hladině. A šplouchání. *(Rudi se snaží vyprostit broučka jazykem z ušní pasti.)*

GIOVANNE: Ty vole, to je dovolená. *(Giovanne jde na plac, Elsa s cedulí „Ouška, chrupavku, kousej, drž.“)*

KARL-HEINZ: Si hraješ na mravenečníka?

RUDI: A jak mám toho hmyza zkurvenýho dostat debile ven jinak, nevíš? *(Elsa s cedulí „Posviť ji tam baterkou.“)* Co je to za perverzárnu vymaštěnou, baterkou do ucha? *(Elsa s cedulí „Vyleze za světlem hmyz.“)*

KARL-HEINZ: Vyleze za světlem? Kurva snad tam nemá můru?

ELSA: Hele to je úplná čurákovina.

KARL-HEINZ: Ty vole, to neni úchyl, to je snad ňákej inženýr.

RUDI: *(k Giovannimu)* Máš baterku?

GIOVANNE: Jasně, dvě. *(Podá mu dvě baterky.)*

RUDI: *(Jednu si bere a svítí ji do toho ucha.)* Leze?

GIOVANNE: Nic nevidim, budu ji svítí i do nosu, kurva, třeba vyleze skrz Eustachovu trubici. *(Elsa s cedulí „Tak, tak, tak.“)*

ELSA: A je čurák hotovej, se vodpožil.

KARL-HEINZ: Dvacetjedna ojro. Co ten brouk?

ELSA: Voslep z toho jejich šajnování.

GIOVANNE: Myslíš?

KARL-HEINZ: Kurva jebte na to, tydle zasraný pseudointelektuální debaty vo hypoteticky postiženejch můrách do piči, který ve skutečnosti nejspíš neexistujou nebo sou k podělání maximálně červotoč. Přeludy. Borec na drátě! Mrdáme!

HLAS: Pěkný kemp, dobré odpoledne. Vidim dobře, kicker?

RUDI: *(Bere si od Karl-Heinze kameru a otáčí si ji na ksicht.)* Do hoven co sereš za vomáčku? Chceš vo nás psát reportáž do nedělního Bildu, kripke? Řekni jak to chceš nebo di do piči!

HLAS: *(s lehkým úsměvem)* Běžte prosím prcat na ten kicker, děti, je-li to možné.

RUDI: *(s pocitem poctivě vybojovaného vítězství)* To je jiná, kurva. Pod' Kisoro. I-sú na ki-kó, Kiso-ró. *(Jdou prcat.)*

GIOVANNE: Do hajzlu serte na kicker, sem ho teď sešteloval...

HLAS: Jen si zahraj, kamaráde, proti té slečně s rolničkami, mohl by to být zajímavý kontrapunkt.

GIOVANNE: Do píči těžce vydělaný prachy. Elsi pod'. Kurva já mám červený!

ELSA: Aby ses neposral. *(Hrajou, Elsa dostane gól.)* Pytla to je zamrdaný, vidim hovno, úplný, a pak ho mám chytit. *(K Giovannimu:)* Posuň si toho pičuse na jedničku.

GIOVANNE: *(Nastaví na svém počítadle jedničku.)* Dělej, vhazuješ.

HLAS: Výborně! Všichni se opravdu baví! Takže vy s tou kamerou...

KARL-HEINZ: Mám ji dát na štendr a taky šoustat, nebo jasně, kurva helfnu Else s tou rozesranou vobranou?

HLAS: Opravdu protestantská morálka, vrháte se do práce po hlavě jak Max Weber a jeho duch kapitalismu.

ELSA: A do pytla, přes celý! 1:1.

KARL-HEINZ: Tak co, kurva?

HLAS: Koupím tuhle show. 150 ká za práva na obě vaše domény a gorilu. A v branži si dáte pauzu na rok, gentlemansky.

KARL-HEINZ: 150 000 ojro?

HLAS: Zítra o půlnoci, v hotovosti. V neutrálních vodách, na spojnici Kressbronn a Amriswillu, 9 stupňů 27 minut východní délky, 47 stupňů 34 minut severní šířky. GPS si kupte ráno v Aldi, je v akci za 299 ojro.

KARL-HEINZ: Kurva abych teď sbíjel pramici?

HLAS: Takže o půlnoci. Čekám patnáct minut. *(Zavěsí. Strašlivý řev Giovanniho a Rudiho. Oba řvou 2:1. Elsa a Kisoro kouří.)*

ŠESTÉ DĚJSTVÍ

Na pramici stojí velmi strnulý muž s bidlem. Pramice pluje po oblacích modrého dýmu. Šarlatový horizont. Muž má téměř

neznatelně proužkovaný oblek, na kravatě široký francouzský uzel, boty na nízké platformě. V pauzách jongluje a zapaluje bengálské ohně.

TICHÝ:

Stát rovně, rozumíš?

Stát rovně.

Tahle ponižující anabáze na jezeru Acherónském.

Jistě, koupím práva, gorilu, bude to zúročeno, zavazuji se, podřizuji, služebný správce majetku, neztenčeně zachovat, rozmnožit neúnavnou práci, předat dalším generacím.

Slyším ryby. Skřele se skřípavě provlékly žaberním obloukem a zaržály. Žabám narostly mastné stříbrné ocasy s konvalinkami. Pachuť vřesu.

Včera jsem se vrátil a na sporáku stydla kaše z hrachu. V ní kaktusy. Ostny proti nadýmání. V kameninových džbánech kravaty přichycené safírovými jehlicemi. Vzkaz od Psýchopompose: „Přijdou čtyři. Bez zlaté větévky, těla vystoupí. Pod jazyk nečum, obolos je v kapse. Ostatní souhlasí, kenotafion jsem vykopal. Tvůj H.“

Na okraji květináče lezla housenice a mířila ke krabičce od sirek. Kloktal jsem pampeliškový med.

Zvednu sluchátko a investuji. Tvořím kapitál prostřednictvím asketického tlaku na spoření. Následně expanduji. Tepny – žíly. Pecunia in arbotis crescit! Kolik let ale než stromy dorostou? Šišky do vaty, semenáčky zasadit a nesežrat. Odehnat veverky, zalévat, hrát, hrát na violu, pokorně opylovat. Včely! Chránit k práci povolné před třídní morálkou a požívačným chtíčem odborů! Převézt je na druhý břeh!

Doplouvám noci na okraj a pak až do tří osmin. V topologii řeky.

Stát rovně na pramici s bidlem. *(Odplouvá. Připlouvá pramice čtyř kamarádů.)*

GIOVANNE: Kurva, přece ji vopravdu neprodáme? Do hajzlu nejdřív revoluce, pak osvobození a nakonec maximálně transport z klece do klece.

KARL-HEINZ: Všichni sme v kleci, blbečku, si přečti nejdřív Wittgensteina, než začneš plašit. Klec, prázdnota – to je jak špetzle nebo knedlík do hoven, pojmologie maloměšťáka, se můžu vysrat na revoluci, by mě akorát stejně požrala nakonec, že sem její dítě. Se vopakuje, historie, to nevíš, čuryno měkká?

ELSA: Musí nám ale do pytla slíbit, že až to přijde, tak že ji nechá, v horkém písku, svobodně, zasraně dej mi loka.

KARL-HEINZ: Elsi kurva, jasná věc, přece nezradíme sami sebe, do píči, to musej bejt, kunda, takovýdle smluvní podmínky. Na druhou stranu, realisticky žejo, budme do do hajzlu rádi, že za tydle prachy nechce do píči i Rudiho.

RUDI: Do hoven, FAKT, to mě ani nenapadlo!

GIOVANNE: Kurva Rudi, jestli je frajer, by měl jít do transportu dobrovolně s Kisoro.

RUDI: Ty vole, Giovanni, nekomplikuj to.

GIOVANNE: Třeba bysme i kurva mohli zvednou cenu, za dva.

ELSA: Do hoven chlastejte, tydle nápady za střízliva, mamrdi. *(Pauza.)* Sme tu vůbec gut? Jakej je čas?

KARL-HEINZ: Pět minut.

ELSA: Sem zvědavá, co řekne do hajzlu na to, že nemáme gorilu.

KARL-HEINZ: Kurva Elso, to je přece běžná věc do piči, v rámci kunda takovýho byznysu, že deponuješ do hoven předmět smlouvy u notáře, kupující zas uloží chechtáky na neodvolatelné bankovní akreditiv, tak se to prostě kurva dělá, žejo, to je ta profesionalita, uvidíš do hoven, jakej to na toho mamrda udělá dojem.

GIOVANNE: Ty vole stačilo, jakej to udělalo dojem na toho vopocenýho notáře, co sem u něj tu úschovu do hajzlu sjednával. Si ho měl vidět, dyž kurva čet tu naši vobjednávku na uzamykatelnou bezpečnostní schránku na gorilu.

RUDI: Bys čekal nákou flexibilitu u takovýdlehého pablba?

KARL-HEINZ: Kunda ale stejně si tam zkys nák dlouho, pičo.

GIOVANNE: Ty vole, kdybys tu smlouvu viděl! To máš kurva nejmíň tisíc dojebanejch paragrafů, by ses z toho posral, vod povodně až po případ úmrtí. Mě tam ten pamrd donutil uzavřít životní pojistku a sepsat poslední do piči vůli!

ELSA: Komus co ty blbe vodkázal?

GIOVANNE: Všecko Šarykoj, komu asi?

RUDI: Ty vole, ty a Bardotka...

KARL-HEINZ: *(Prohledává hladinu kuželem světla.)* Hovno Bardotka. To je kurva ten náš investor.

ELSA: Do pytla von snad připlouvá na nafukovačce Bayern Mnichov!

KARL-HEINZ: A si čekala, že připluje na dvacetimetrový jachtě, na ilegální schůzku v neutrálních vodách? *(Připlouvá Tichý.)*

TICHÝ: Dobrý večer, dobrý večer. Promiňte prosím mé inkognito...

ELSA: *(k Tichému)* Do hoven kosa, co?

TICHÝ: To nestojí za řeč. Jaká byla cesta?

KARL-HEINZ: Kurva smlouvy všechny durch prochcaný, co, do pytla?

TICHÝ: Mám v tomhle směru jisté zkušenosti. Mohu přistoupit? *(Nastupuje na vor. Rozřízne polštář matrace a vyndá smlouvy.)* Můžete si to zatím v klidu pročíst. *(K Else:)* Jak dopadl fotbálek, mladá paní?

ELSA: Si mám pamatovat každou debilitu?

KARL-HEINZ: *(Dočítá smlouvu.)* Je to v pořádku.

TICHÝ: Výborně. Takže já to podepíšu tady... Se způsobem vypořádání souhlasíte?

KARL-HEINZ: Říkám, že je to v pořádku. *(Podepisuje se, čumí do smlouvy.)* Alan Tichý... To mi kurva něco říká.

TICHÝ: Doklady mi bohužel včera někdo ukradl.

KARL-HEINZ: *(Dívá se Tichému do tváře.)* Jo. *(Dojde mu o koho jde a pousměje se.)* Tim se nemusíte trápit. *(Podává jí si ruce.)*

TICHÝ: Kdybyste potřebovali zafinancovat nějaký nový projekt...

RUDI: Spíš si dáme pauzu, ted'...

GIOVANNE: *(Bere do ruky smlouvu.)* Kurva sme Kisoro fak prodali? Kurva! To je! Mrdat na to!

ELSA: Do prdele co je tamdle? Periskop? Ponorka! Jdou po nás do pytla!

KARL-HEINZ: Kurva uхни, posvítím tam čelovkou. To je... To ne? Piči to to vypadá jako, si z nás do hajzlu někdo dělá kozy, přece to není možný.

TICHÝ: Hřbetní ploutev. Žralok. Musí mít aspoň deset metrů.

ELSA: Držte huby, čuráci, ať si nás nevšímne.

RUDI: Nebud' naivní, Elsi, ten slyší houpání našeho vypíčenýho voru na pět kiláků.

GIOVANNE: Já to věděl, kurva!

RUDI: Se neposer. Zatím pluje horizontálně, čili de vo hovno. Žralok útočí vždycky vertikálně, nejdřív se ponoří a pak to do tebe zespoda namrdá rovnou šedesátkou. Dokud vidíš ploutvi, vole, máš to na háku. I když na tu matračku bych zatím nelez.

TICHÝ: Mám pocit, že ploutev už nevidím.

GIOVANNE: Kurva!

RUDI: Do hajzlu, Giovanni, nejdřív si vykleplej, že vidíš žraloka, teď máš v gaticích, že ho nevidíš, si vyber, kurva!

GIOVANNE: Já ho slyším.

ELSA: Čuráci, to je...! *(Lod' se téměř zvedne z hladiny, vypadá to, že se převrátí.)*

TICHÝ: Vykousl otvor uprostřed pramice. Odhadem tak padesát centimetrů v průměru.

GIOVANNE: Do pytla ucpěte to.

RUDI: Že bys tam strčil prdel, pičo?

GIOVANNE: Kurva máme vůbec něco?

KARL-HEINZ: Do hajzlu ani hovno.

ELSA: Flašku žitný, že bysme ho vožrali, než vožere von nás? *(Pije a směje se.)*

TICHÝ: Nebo mu nastříkat do očí repelent na komáry. Promiňte, že jsem vtipný, ale tohle není mladá gorila, abyste ji omámili jedním jointem. Mimochodem už zas nevidím ploutev.

RUDI: První útok je testovací. Si jen hrál, žralůček. Chtěl akorát zjistit, jestli sme do hoven vhodná kořist, kousnul si, nešmakovalo, tak vodmrdal.

KARL-HEINZ: Dřevo mu nejede, co?

RUDI: Do piči však to není datel. Si nás prostě splet. S lachtanem třeba, co já vim. Nevyprovokovanej útok žraloka je dycky leda vomyl. Důležitý jestli je kdo vodřenej, si to teď nemejte, žralok ucejtí krev i v koncentraci jedna ku deseti miliardám, to by po nás šel, kunda vzteklá, ale jinak pohoda. *(Cosi překousne loď na dvě poloviny. Rudi i ostatní sjíždějí do chřtánu olemovaného pěti řadami průběžně dorůstajících zubů).* Do hajzlu, co je tohle?

GIOVANNE: Vono to na Kisoro večír přišlo do piči a na břehu žádný písek do pytla, tak sem ji zahrabal do těch prken, než si z nich stlouk ty čuryno loď.

KARL-HEINZ: Co kunda?

RUDI: První menstruace?

ELSA: Čili vítězství naší věci? Kurva chlapi! *(Ještě si lokne z flašky a je sežrána spolu s ostatními. Připlouvá zaoceánská loď.)*

HLAS: Co je to za řev, šílenej? Spusťte síť, vylovte ten sajrajt na hladině a přistáváme.

(S rozedněním připlouvá loď ke břehu. Vystupují dva námořníci a zkoumavě prohlíží síť plnou žralokem ožralých kamarádů.)

HOLGER: Ty vole kurva je sežral žralok. Já říkal do pytla, ať

ty mrtvý holky s tím policajtem neházíme do moře, se za náma táh až sem.

RALF: Kde to vůbec kurva sme?

HOLGER: Vypadá to jako Bodensee, jestli tohle je sever, tak to mě poser. Nás vosral kámo, ten vypičenej Ulli. *(Zvedá ostatky Rudiho.)* Ty vole tendle vypadá jak náš bubeník.

RALF: Bommi? Kurva to nepoznáš Holger? Tydle zrzavý vypadaj všichni stejně. To máš vole jako Japonci. Spíš tamleto, co je? *(Mhouří oči do dále.)*

HOLGER: Do hoven svoboda a láska! *(Volá směrem k lodi.)* Čuráci vylezte, konečně sme doma!

V ranním slunci vidíme Šaryka a Kisoro, běží po pláži a jsou si stále blíž. Z lodi vylézá pokrokový zpěvák Walter Owl a zpívá country píseň. Kisoro a Šaryk se obejmou a kopulují. Je krásný den.

KONEC

Freiburg i. Br., 19. září 2005

DS Nejhodnější medvídci / Helmut Kuhl: Harila. Foto ze Šrámkova Písku 2007: Milan Strotzer.

dramaturgický pozorník

Hry významných dramatiků

August Strindberg

Strašidelná sonáta

S použitím poznámky ke hře od **Zbyňka Černíka** dramaturgický pozorník připravil **Milan Strotzer**

Překlad: Zbyňek Černík ze švédského originálu Spöksonaten, vydaného nakladatelstvími Norstedts a Stockolmskou univerzitou 1988–1996.

Osoby: 8 mužů (hlavní postavy: Stařec, ředitel Jakub Hummel, asi 80 let + Student Arkenholz, asi 20 let + Plukovník, asi 65 let + Johansson, Hummelův sluha, asi 50 let + Bengtsson, Plukovníkův sluha, asi 65 let; menší role: Domovník, asi 60 let + Mrtvý, konzul – asi 70 let + Urozený, zvaný baron Skanshorg, zasnoubený s domovníkovou dcerou – asi 40 let) a 7 žen (hlavní postavy: Mumie, Plukovníkova žena Amálie, asi 75 let + Plukovníkova dcera, ve skutečnosti Starcova dcera Adéla, asi 25 let; menší role: Mlékařka (přízrak), asi 20 let + Domovnice, asi 50 let + Dáma v černém, dcera Mrtvého a Domovnice, asi 30 let + Snoubenka, Hummelova bývalá snoubenka, bělovlasá stařena, 79 let + Kuchařka, asi 60 let).

Místa děje: 1. Před přepychovým domem; kašna, plakátovací sloup, lavička. 2. Kulatý salon v přepychovém domě se sochou Plukovníkovy ženy; průhledy do dalších dvou pokojů. 3. Pokoj zařízený v jakémsi bizarním stylu, s orientálními motivy. Všude jsou hyacinty různých barev. Velký obraz Buddhy s šalotkou v klíně, z cibule vyráží stonek, který nese kulovité květenství s bílými hvězdičkovými kvítky.

1. dějství. Když se zvedne opona, v dále vyzvánějí zvony několika kostelů. Vrata domu jsou otevřená, na schodech stojí bez hnutí žena v tmavých šatech. Domovnice zametá chodbu, potom leští mosazné kování vrat, načež zalije vavříny. Na vozíku u plakátovacího sloupu sedí Stařec a čte si noviny, má bílé vlasy a vousy a na očích brýle. Mlékařka přichází od rohu domu, v koši z ocelových drátů nese láhve. Má letní šaty, hnědé boty, černé punčochy a bílý baret. Sundá si baret a pověsí si ho na kašnu. Setře si z čela pot. Napije se z naběračky. Umyje si ruce. Upravuje si vlasy, dívá se přitom na sebe do vody. Ozve se zvonění lodního zvonu. Ticho tu a tam protnou basy varhan z blízkého kostela. Po několika minutách ticha, když Mlékařka ukončí svou toaletu, vyjde zleva Student, nevyspalý a neoholený. Zamíří rovnou ke kašně a požádá Mlékařku, aby mu zapůjčila naběračku. Ta se od nevábně vyhlížejícího Studenta odtáhne. Vyhoví mu až poté, když jí Student sdělí, že byl u včerejšího neštěstí, když se sesunul dům, že celou noc obvazoval raněné a bděl u postižených. Na Studentovu žádost mu omyje zanícené oči, do nichž si nechce sahat svými rukama, jimiž se dotýkal raněných a mrtvých. Když Mlékařka odejde, osloví Studenta Stařec, který ho pozoroval celou dobu a nechápal, s kým

hovoří, neboť Mlékařka zůstala jeho zraku skrytá.

Stařec: (Studentovi) Promiňte, že vás takhle oslovuju, ale slyšel jsem, že jste byl včera u toho neštěstí... Zrovna o tom čtu v novinách...

Student: To už se tam o tom píše?

Stařec: Ano, všechno. A je tam vaše fotografie, ale s lítostí konstatuji, že se nepodařilo zjistit, jak se ten šikovný student jmenuje...

Student: (se dívá do novin) Aha. To jsem já! No jo!

Stařec: S kým jste to před chvílkou mluvil?

Student: Vy jste si nevšiml?

(Pauza.)

Stařec: Bylo by ode mě příliš smělé – kdybych se vás zeptal – na vaše ctěné jméno?

Student: K čemu by to bylo dobré? Nepotrpím si na reklamu – pochvalu provází vždycky hana – umění všechno bagatelizovat se už natolik rozvinulo – ostatně nežádám žádnou odměnu...

Stařec: Jste asi zámožný?

Student: Vůbec ne... naopak! Jsem chudý jako kostelní myš.

Stařec: Poslyšte... váš hlas je mi nějak povědomý... Měl jsem v mládí jednoho přítele a ten nikdy neříkal dveře, ale vždycky dvéře – setkal jsem se jenom s jedním člověkem, který měl tuhle výslovnost, právě s ním. Vy jste druhý – nejste náhodou příbuzný s velkoobchodníkem Arkenholzem?

Student: To byl můj otec.

Stařec: Podivuhodné jsou cesty osudu... viděl jsem vás jako malého kloučka, za zvlášť nepříznivých okolností...

Student: Ano, prý jsem přišel na svět uprostřed bankrotu...

Stařec: Právě tak!

Student: Smím znát vaše jméno?

Stařec: Jsem ředitel Hummel...

Student: To jste...? V tom případě si vzpomínám...

Stařec: U vás doma asi moje jméno často vyslovovali?

Student: Ano!

Stařec: A možná s určitým odporem?

(Student mlčí.)

To si dovedu představit! – Asi se u vás říkalo, že jsem vašeho otce zruinoval já? – Všem, kdo se zruinovali hloupými spekulacemi, připadá, že je zruinoval ten, koho se jim nepodařilo napálit. (Pauza.) Věc se má ve skutečnosti tak, že váš otec mě připravil o 17 000 korun, které tehdy představovaly celé mé úspory.

Student: To je zvláštní, jak se něco dá vykládat dvěma úplně rozdílnými způsoby.

Stařec: Nemyslíte si snad, že neříkám pravdu?

Student: Čemu mám věřit? Můj otec nelhal!

Stařec: To je pravda, otcové nikdy nelžou... ale já jsem taky otec, takže...

Student: Kam tím míříte?

Stařec: Já jsem vašeho otce vytáhl z mizérie a on se mi za to odměnil strašnou nenávistí, kterou plodí závazanost... naučil svou rodinu mluvit o mně ve zlém.

Student: Možná, že jste v něm vzbudil nevděk tím, že jste svou pomoc otrávil zbytečným ponižováním.

Stařec: Každá pomoc je ponižující, milý pane.

Student: Co po mně chcete?

Stařec: Ty peníze nepožaduju, ale pokud mi prokážete nějaké drobné službičky, váš dluh bude splacen. / ... / Ano! A pokud mě poslechnete, dobře se vám povede! Chci, abyste byl šťastný, bohatý a vážený. Váš včerejší debut v roli odvážného zachránce z vás udělá slavného člověka a vaše jméno bude mít velkou cenu.

Stařec Studentovi poradí, aby si objednal vstupenku do opery na Valkýru na sedadlo, které sousedí s těmi, na kterých pravidelně sedávají Plukovník a jeho dcera, obývající přepychový dům, před nímž Student se Starcem hovoří. Stařec informuje Studenta o obyvatelích domu, včetně Plukovníkovy ženy spodobněné v mládí v mramorové soše, která svou krásou upoutala Studentovu pozornost. Plukovník prý svou ženu bil, ona od něho odešla, ale nakonec se vrátila a nyní sedí v přístěnku salonu jako mumie a uctívá vlastní sochu. Během představování obyvatel domu Stařec poodhalí, že je Student nedělníátko, že má schopnost vidět to, co jiní nevidí. Student to potvrzuje setkáním s Mlékačkou, líčením včerejšího nutkání vyhledat dům, který se před jeho očima zřítíl, a také tím, že vidí Mrtvého konzula, jak kontroluje uctívání své památky.

Na scénu přichází Plukovníkova dcera. Student je okouzlen jejím vzhledem, je stejně krásná jako její matka zamlada.

Stařec: Dokážu otevírat dveře a srdce, jen když pro svou vůli najdu paži... Služte mi, a budete vládnout...

Student: To má být nějaká smlouva? Mám prodat duši?

Stařec: Prodávat nic nemusíte! – Víte, já jsem celý život bral, a teď toužím dávat!, dávat! Ale nikdo ode mě nechce přijímat... jsem bohatý, velmi bohatý, jenže nemám žádné dědice, vlastně ano, jednoho klacka, který mě utrápí k smrti... buďte mi synem, staňte se mým dědicem, užívejte života tak, abych to viděl, aspoň zdálky.

Student: Co mám dělat?

Stařec: Nejdřív si jděte poslechnout Valkýru!

Student: To je už přece zařízené – co dál?

Stařec: Dnes večer budete sedět tamhle v tom kulatém salonu!

Student: Jak se tam dostanu?

Stařec: Přes Valkýru!

Přichází Starcův sluha Johansson. Ze zprávy, kterou podává Starcovi, je zřejmé, že Stařec znal Studenta i jeho příjmení a že nechal zveřejnit ve zvláštním novinovém vydání jeho jméno a dát veřejnosti najevo, kdo byl tím obětavým zachránce obětí zříceného domu. Stařec se nechá svým sluhou odvézt za roh domu, aby si vyslechl, co si říkají chudáci, a žádá studenta, aby na něho počkal. Johansson se vzápětí vrací sám se vzkazem. Student využívá příležitosti, aby se od něho dozvěděl, co je jeho pán zač. Johansson se nezdráhá: „Chce vládnout... Celý den popojíždí ve svém voze jako bůh Tór... dívá se na domy, strhává je, otevírá ulice, staví náměstí. Ale taky se do domů vloupává, leze tam okny, pustoší lidské osudy, zabíjí své nepřátele a nikdy neodpouští. – Představte si, že ten kulhavý skrček byl dřív donchuán, i když své ženy vždycky ztratil. / ... / No, je tak mazaný, že když ho nějaká žena omrzí, přiměje ji, aby odešla... Teď se ovšem chová jako zloděj koní na trhu s lidmi, všemožně lidi krade... Mě doslova ukradl z rukou spravedlnosti... dopustil jsem se totiž hrubé chyby, hm, o které věděl jenom on. Místo aby mě nechal zavřít, udělal si ze mě otroka.“

Student chce vzít do zaječích. Johansson ho varuje: „To není tak snadné, jak se zdá. Když už někomu přehodí přes hlavu síť... Nebojí se ničeho mezi nebem a zemí... vlastně ano, jediné věci, nebo spíš jediného člověka...“ Student uhodne, že se bojí Mlékačky.

Stařec se vrací a vyzývá chudáky, aby tleskali Studentovým zásluhám. Ti na výzvu nereagují, ale Plukovník a jeho dcera a další obyvatelé domu popřejí Studentovi svoji pozornost. Stařec

se holedbá, že ačkoliv není nedělníátko, má věšteckého ducha a léčitelský dar, neboť jednou přivedl k životu utonulého. V tom vstoupí Mlékačka. Zvedne ruce jako by se topila, a upřeně se zadívá na Starce. Vidí ji jenom Stařec a Student. Stařec se posadí a pak se z hrůzou zhroutí.

2. dějství. Plukovníkův sluha Bengtsson instruuje a informuje Johanssona, jenž se má podílet na obsluze panstva při večírku, kterému se říká strašidelná večeře. Při ní se popíjí čaj a chřupají koláčky a nikdo s výjimkou Plukovníka nepromluví ani slovo. Všichni vypadají jako strašidla. Stále stejní lidé tyto večeře provozují již dvacet let. Mlčí, aby se nemuseli stydět. Paní domu vypadá jako mumie a projevuje se jako papoušek – opakuje naučené a přitom se naparuje. Sedí v přístěnku-šatně, protože její oči nesnesou světlo. Johansson se též dozvídá, že Plukovníkova dcera je nemocná.

Stařec, byť nepozván, přichází na večeři. Když sluhové opustí kulatý salon, kochá se sochou Plukovníkovy ženy – Mumie. Ta vyjde ze svého úkrytu. Dojde ke konfrontaci dvou podob jedné ženy a k odhalení, že Mumie byla Starcovou ženou a že Plukovníkova dcera je ve skutečnosti dcerou Starce. Mumie varuje Starce, že dotkne-li se jejich dcery, bude muset zemřít. Stařec prohlašuje, že chce jen její dobro, chce ji provdat za Studenta a finančně tento svazek zajistit. Mumie žádá, aby ušetřil Plukovníka. Když zjistí, že se Stařec hodlá nechat pozvat na večeři, chce jej od toho odradit vyjmenováním účastníků večeře, jimiž jsou bývalé Starcovy milenky a Mumiein někdejší milenec. Na dotaz, proč se scházejí, odpovídá Mumie slovy: „Svazují nás přece naše zločiny, tajemství a pocit viny! – Nesčetněkrát jsme se už rozešli, ale vždycky nás to zase táhne k sobě...“

Přichází Plukovník a Mumie jej nechá se Starcem o samotě. Plukovník ví, že Stařec skoupil všechny jeho nesplacené směnky a má ho tudíž v hrsti. Stařec chce dostat zaplacené. Nepožaduje v tuto chvíli peníze, chce být tolerován jako host v domě a žádá propuštění Bengtssona. Plukovník se brání Bengtssonovu propuštění, byl mu věrným služebníkem po celý život. Stařec na propuštění trvá s odkazem na to, že Bengtsson není tím, kým se zdá být.

Plukovník: Chcete rozhodovat o mém domě?

Stařec: Ano! Všechno, co tu je, přece patří mně – nábytek, záclony, jídelní servis, prádelník... i další věci!

Plukovník: Co ještě?

Stařec: Všechno! Všechno tu patří mně, je to moje!

Plukovník: No dobře, je to vaše! Ale můj šlechtický erb a moje dobré jméno mi zůstanou!

Stařec: Ne, ani to ne! (Pauza.) Vy nejste šlechtic!

Plukovník: Že se nestydíte!

Stařec: (vyndá nějaký papír) Když si přečtete tenhle výťah z erbovníku, zjistíte, že rod, jehož jméno nosíte, před sto lety vymřel!

Plukovník: (čte) Takové pověsti jsem sice už slyšel, ale své jméno nosím po otci... (Čte.) Je to tak, máte pravdu... nejsem šlechtic! – Ani to ne! V tom případě si sundám pečetní prsten. – Je to pravda, patří vám... Prosím!

Stařec: (si prsten zastrčí do kapsy) Budeme pokračovat! – Nejste ani plukovník!

Plukovník: Ne?

Stařec: Ne! Byl jste zastupujícím plukovníkem u amerických dobrovolníků, ale po kubánské válce a reorganizaci armády byly všechny dřívější hodnosti zrušeny...

Plukovník: Je to pravda?

Stařec: (si sáhne do kapsy) Chcete si to přečíst?

Plukovník: Ne, není třeba! – Kdo jste, že si osobujete právo mě takhle obnažovat?

Stařec: Uvidíte! Ale co se toho obnažování týče... víte, kdo jste vy?

Plukovník: Že se nestydíte.

Stařec: Sundejte si paruku a podívejte se na sebe do zrcadla, a hned si taky vyndejte zuby a oholte kníry. Bengtsson vám rozváže korzet a uvidíme, jestli v sobě nepoznáte sluhu XYZ, který se přižívoval u jisté kuchařky...

(Plukovník sáhne po zvonku na stole, ale Stařec ho předejde.)

Nesahejte na ten zvonek a nevolejte Bengtssona, nebo ho dám zatknout... Už jdou hosté – zachovejte klid, budeme dál hrát své staré role!

Plukovník: Kdo jste? Vaše oči a hlas mi jsou povědomé...

Stařec: Tím se nezabývejte, mlčte a poslouchajte!

Dialog Plukovníka se Starcem je přerušen příchodem Studenta, kterého Plukovník posílá za svou dcerou, aby mohl dokončit rozhovor se Starcem. Ale v tom přichází další účastníci večeře – slečna Holsteinkronová, někdejší Starcova snoubenka, baron Shanskorg a Mumie. Všichni až na Studenta a Plukovníkovu dceru usednou oněměle v kruhu.

Plukovník: Můžete nechat přinést čaj?

Stařec: K čemu by to bylo dobré? Čaj nikomu nechutná, takže se nedeme přetvařovat.

(Pauza.)

Plukovník: Tak budeme konverzovat?

Stařec: (pomalu s pauzami) Mluvte o počasí, to známe, vyptávejte se, jak se nám daří, to víme. Já dávám přednost mlčení, to pak jsou slyšet myšlenky a je vidět minulost. Mlčení nic neskrývá... ale slova ano. Nedávno jsem četl, že se k rozrůznění jazyků u divokých národů došlo opravdu proto, že každý kmen chtěl před ostatními skrýt svá tajemství. Jazyky jsou tudíž šifry a ten, kdo objeví klíč, bude rozumět všem jazykům světa, to ovšem neznamená, že tajemství nelze odhalit bez klíče, zvláště v případě, kdy je třeba dokázat otcovství, ale dokazování před soudem, to je něco jiného. Výpovědi dvou falešných svědků představují dostatečný důkaz, jsou-li shodné, ale na takové výpravy, na jaké se hodlám vydat, se žádní svědci neberou, příroda sama člověka vybavila studem, který se snaží skrýt to, co má být skryto. Přesto se dostáváme do nechtěných situací a občas dojde k tomu, že jsou nejtajnější věci vyjeveny, podvodníkovi je stržena maska, lump je odhalen...

(Pauza, všichni se mlčky pozorují.)

To je ale ticho!

(Dlouhé mlčení.)

Například tady, v tomhle úctyhodném domě, v téhle nádherné domácnosti, kde se spojila krása, vzdělání a blahobyt...

(Dlouhé mlčení.)

Všichni, kdo tady sedíme, víme jací jsme... že ano?... to nemusím říkat... a vy mě znáte, přestože předstíráte, že ne... Tamhle v pokoji sedí moje dcera, že je moje, to taky víte... Ztratila chuť do života, a neví proč... uschla v tomhle vzduchu, který dýchal zločinem, podvodem a všelijakou falší... proto jsem jí našel přítele, v jehož blízkosti by mohla vnímat světlo a hřejivost šlechetného činu...

(Dlouhé mlčení.)

To je moje poslání v tomhle domě: vytrhávat plevel, odhalit zločiny, udělat uzávěrku, – aby mladí v této domácnosti, kterou jsem jim daroval, mohli začít znovu!

(Dlouhé mlčení.)

Teď vám povolím spořádaný svobodný odchod. Toho, kdo tu zůstane, nechám zatknout!

(Dlouhé mlčení.)

Poslouchajte to praskání v hodinách, zní to jako červotoč ve stěně! Slyšíte, co říkají? „Ten čas! Ten čas!...“ Až za malou chvíli odbijí, nadejde váš čas a budete moci odejít, ale dřív ne. Ještě než odbijí, zahrozí! – Poslouchajte, teď varují: „Hodiny mohou bít.“ – I já můžu bít... (Bouchne berlou do stolu.) Slyšíte?

Mumie: (popojde ke stojacím hodinám a zastaví je. Pak jasně a vážně) Jenže já můžu zastavit běh času – můžu minulost změnit v nic, odestát, co se stalo!, ovšem ne pomocí úplatků a hrozeb – ale pomocí utrpení a lítosti...! (Přistoupí ke Starci.) Jsme ubožáci, to víme. Provinili jsme se, chybovali jsme, my stejně jako všichni ostatní. Nejsme těmi, kým se zdáme, jsme v jádru lepší, protože se nám naše provinění přičítá. Ale když nás máš soudit ty, Jakube Hummele s falešným jménem, svědčí to o tom, že jsi horší než my, ubožáci! Ty taky nejsi tím, kým se zdáš! – Jsi zloděj lidí, protože jsi mě kdysi pomocí falešných slibů ukradl. Zavraždil jsi konzula, který měl dneska pohřeb, zardousil jsi ho směnkami. Ukradl jsi toho studenta, když sis ho zavázal fingovaným dluhem jeho otce, který ti nikdy nedlužil ani halíř...

(Stařec se pokusí vstát a ujmout se slova, ale klesne na vozík a schoulí se, během následujícího děje se choulí čím dál víc.)

Mumie přivolá Bengtssona, jeho výpověď odhalí Starce jako sprostého příživníka někdejší Bengtssonovy dobře situované rodiny, jako lichváře, pijavici a vraha dívky, kterou vytáhl na led a utopil ji, neboť byla svědkem jím spáchaného zločinu. Spolu s Bengtssonem se objeví Mlékařka, již nevidí nikdo, kromě zděšeného Starce. Po Bengtssonově svědectví donutí Mumie Starce, aby odevzdal směnky a závěť. Stařec souhlasí, že hodiny mohou bít.

Mumie: (otevře dveře do šatny) Udeřila tvoje hodina! – Vstaň a jdi do šatny, kde jsem dvacet let oplakávala náš poklesek. – Visí tam provaz, který představuje to, čím jsi nahoře uškrtil konzula a čím jsi chtěl uškrtil i svého dobrodince... Jdi!

(Stařec vejde do šatny.)

(Zavře dveře.) Bengtssone! Přistavte zástěnu! Zástěnu smrti!

(Bengtsson přistaví zástěnu ke dveřím.)

Dokonáno jest! – Bůh buď milostiv jeho duši!

Všichni: Amen!

(Dlouhé mlčení.)

(V pokoji s hyacinty je vidět Plukovníkova dcera u harfy, na kterou doprovází recitujícího Studenta.)

Píseň: Slunce že zřím, zdálo se mi,

když jsem hleděl na Skrytého.

Všichni z díla radují se,

šťastný ten, kdo koná dobro.

Za čin, jehož dopustil ses v hněvu,

zlem se nikdy nekaj.

Koho zarmoutil jsi, potěš

dobrotou, jež v tvůj je prospěch.

Zlo kdo nečinil, ten nebojí se,

bez viny je dobro.

3. dějství. Celé dějství je de facto dialogem Plukovníkovy dcery Adély se Studentem, jakousi meditací nad smyslem bytí a jeho dualitou. Dialog je veden v obrazné – symbolické rovině. Hyacinty, kterými se Adéla obklopuje, jsou stejně tak krásné jako jedovaté. Jejich cibule je Země, spočívající na vodě nebo ležící v prsti. Z ní vyráží stonek, rovný jako osa všehomíra, a na jeho horním konci jsou šesticipé hvězdčovitě kvítky. Proto Buddha sedí s cibulí-Zemí a hlídá ji pohledem, jak roste a přetváří se v nebe. Z ubohé Země budou nebesa. Na to Buddha čeká. Student ve víře ve zrození čistého vztahu s Adélou chce, aby byli mužem a ženou a měli spolu dítě. Adéla se tomu brání, nemůže se vymanit z dědictví svých rodičů a společnosti, které zůstavili svým potomkům. – Plukovník a Mumie spolu nemluví, protože si nemají co říci, jelikož jeden druhému nevěří. K čemu by bylo dobré mluvit, když se vzájemně nemohou ošálit. Kuchařkou v domě je tlustá paní, jež tyje ze svých pánů, kteří se

jí bojí a raději strádají podvýživou, než by se jí postavili. Je to jakási Starcova pomsta, osoba jakoby totožná s tou, kterou Bengtsson líčil ve svém svědectví o Starcovi, jemuž byla milenkou a spolu se svým kumpánem vysávala Bengtssonovu rodinu. Je tu i panská, která si neplní své povinnosti, ale nikdo s ní nepohne. Adéla za ni raději vykonává nejrůznější práce.

Bezvýchodný stav, v němž se mladí ocitají, dotvrdí Studentovo líčení pohřbu Starce, jeho falešného dobrodince. U rakve držel stráž muž, o němž se po pohřbu dozvěděl, že byl obdivovatelem Starcova syna a že si od něho nebožtík půjčoval peníze. Bezvýchodnost završí Student vzpomínkou na svého otce.

Student: *Byl jako my všichni obklopen známými, kterým pro jednoduchost říkal přátelé. Byla to samozřejmě banda mizerů, jak už to tak většinou bývá. Ale nějaké známé mít musel, protože neuměl být sám. No, normálně lidem neříkáme, co si o nich myslíme, a on to taky neříkal. Věděl bez pochyby, jak jsou falešní, cítil jejich proradnost... ale byl to moudrý a vychovaný člověk, a proto se vždycky choval zdvořile. Jenže jednou uspořádal velký večírek. Byl unavený z celodenní práce i z toho, jak se ze všech sil snažil mlčet, a zároveň se s hosty bavit o blbostech...*

(Plukovníkova dcera se zděsí.)

Zaklepal na stůl a vyžádal si ticho, chopil se sklenky a pronesl řeč... Tehdy ztratil zábrany a v delším proslovu všechny přítomné hosty, jednoho po druhém, obnažil, řekl jim, jak jsou falešní. Pak se unaveně posadil doprostřed stolu a poslal je do háje!

Plukovníkova dcera: No tohle!

Student: *Byl jsem u toho a nikdy nezapomenu, co se stalo potom...! Otec s matkou se poprali, hosté se vyřítili ke dveřím... a otce odvezli do blázince, kde zemřel! (Pauza.) Když příliš dlouho mlčíme, vznikne stojatá, zahnilá voda, a to platí i o tomhle domě. Je tu cosi shnilého! A já jsem si myslel, že je to ráj, když jsem vás sem poprvé viděl vcházet... /.../*

Proč jste nechtěla být mou nevěstou? Protože jste chorá v pramenu života... teď cítím, jak mě ten vampýr z kuchyně začíná vysávat, je to asi lamie, která kojí dítě, právě v kuchyni se vždycky dětem uštipují děložní lístky, pokud k tomu ovšem nedojde v ložnici... některé jedy oslabují zrak, jiné oči otevírají – já jsem se určitě narodil s očima dokořán, protože v ošklivosti nevidím krásu a neumím nazývat zlo dobrem, neumím to! Ježíš Kristus sestoupil do pekla, to byla jeho pouť po Zemi, sestoupil do blázince, káznice, márnice jménem Země. A když chtěl vysvobodit blázny, zabili ho, ale lotra pustili, lotři vždycky vzbuzují sympatie! – Běda! Běda nám všem, Spasiteli světa, spas nás, hyneme!

(Plukovníkova dcera se zhroutí, je vidět, že umírá...)

Ty moudrý, mírný Buddho, který čekáš, až ze Země vyrostne nebe, dej nám trpělivost v našich zkouškách, čistotu vůle, aby naše naděje došla naplnění!

Strašidelná sonáta je bezpochyby hrou představující největší výzvu divadelním tvůrcům – inscenátorům. Znalec Strindbergova díla Hans-Göran Ekman k tomu poznamenal: „Ve Strindbergově tvorbě je ojedinělá tím, že se dá extrémně těžko interpretovat. Přesněji řečeno: po dvou lehce mystifikačních, nicméně konzistentních dějstvích drama končí dějstvím třetím, které svou údajnou inkohherentností dráždí jak divadelní teoretiky, tak praktické divadelníky. Peter Szondi tudíž v Teorii moderního dramatu (1965) konstatuje: „Poslední dějství se zoufale těkavými dialogy, které přerušují pauzy, s monology a modlitbami představuje trapný, nepodařený konec jinak zcela ojedinělé hry.“ A Ingmar Bergman v 50. letech prohlásil, že toto třetí dějství inscenoval pouze proto, že za to dostal zapláceno.“

Práci na *Strašidelné sonátě*, v pořadí třetí komorní hře, zahájil Strindberg na konci února 1907, začátkem března téhož roku

byl již hotov. Název si „vypůjčil“ z Beethovenových skladeb *Gespensersonate* (klavírní sonáta d moll, opus 31) a *Geister-Trio* (klavírní trio D dur, opus 70).

Text hry vyšel tiskem poprvé v lednu 1908 v souvislosti s její předpremiérou v Intimním divadle, která se konala 21. ledna. Tuto inscenaci přijala kritika převážně odmítavě, postupně si však *Strašidelná sonáta* dobyla trvalé místo na švédských a světových scénách.

V Německu ji roku 1916 s úspěchem nastudoval Max Reinhardt (premiéra 17. 10. v berlínských Kammerspiele). Ve Švédsku se stala prubířským kamenem mnoha významných režisérů včetně Ingmara Bergmana, který ji inscenoval hned čtyřikrát. Dočkala se také rozhlasové adaptace a televizního zpracování a stala se předlohou opery.

V Čechách ji poprvé – na podzim 1922 – uvedlo pražské Intimní (Švandovo) divadlo v režii Jana Bora. V roce 1995 se hrála v Divadle Komedie v režii Jana Nebeského (premiéra 16. 9.). Autorem staršího českého překladu je Radko Kejzlar (*Sonáta příšer*, 1973).

Text hry vyšel knižně, vydal jej Divadelní ústav Praha v roce 2004 v souborném vydání her Augusta Strindberga nazvaném *Hry II*. Lze objednat na adrese: Divadelní ústav, knihkupectví Prospero, Celetná 17, 110 00 Praha 1, tel./fax: 224 809 156, e-mail: prospero@divadlo.cz, <http://www.divadlo.cz/prospero>. Cena 320,- Kč.

Novinky světové dramatiky

Sony Labou Tansi Antoine mi prodal svůj osud

S použitím stati **Zuzany Cihlářové** (která je součástí knižního vydání hry) dramaturgický pozorník připravila **Pavčina Schejbalová**

Sony Labou Tansi (1947–1995)

Dramatik, básník a spisovatel, vlastním jménem Marcel Sony, který je považován za nejvýraznější postavu konžského divadla. V 90. letech jej dokonce někteří považovali za nejvýznamnějšího autora celé Afriky. Vyšel ze zcela amatérských podmínek, ale stal se světově uznávaným autorem, nositelem řady cen.

Narodil se jako nejstarší ze sedmi dětí v Kongu-Kinshase. Měl se stát zedníkem, ale díky iniciativě příbuzných odešel na studia do Brazzaville (hlavní město Republiky Kongo). Pracoval pak jako učitel angličtiny v několika městech, načež se vrátil zpět do Brazzaville. Tam začal spolupracovat s divadelním souborem svého přítele Nicolase Bissiho – začal pro něj psát hry. Soubor jménem Divadlo Rocado Zulu se stal význačným africkým divadelním seskupením, z bohaté líhně konžských divadelních souborů v období 80. let nejznámějším. Pětkrát po sobě vystoupil na Festivalu frankofonií v Limoges, což mu otevřelo cestu do světa, ale zároveň silně ovlivnilo Sonyho psaní, které zpytuje svědomí konžské moci v kontextu problematických 80. let – činí tak prostřednictvím jinotajných archetypálních postav „prozřetelných vůdců“ a členů jejich smečky. Zajímá ho kvalita mezilidských vzta-

hů a způsob vedení společnosti. Na přelomu 80. a 90. let Sony do politiky dokonce aktivně vstoupil, byl dvakrát zvolen poslancem. Roku 1995 podlehl AIDS.

Sonyho literární tvorba začíná poezií. V 70. letech se mu ale nepodařilo prosadit první sbírku, navíc v poezii nenašel ten klid a mír, který hledal, a tak začal psát romány. První z nich se jmenoval První chléb a nakladatelství Seuil (které posléze vydalo všechny jeho romány) ho sice nepřijalo, ale povzbudilo autora k další práci. Jeho prózy jsou blízké magickému realismu jihoa-merických autorů (Jeden a půl života, Zahanbený stát, Přednárod, Oči vulkánu aj.). Divadelní hry začal psát jako pomůcku pro výuku angličtiny a cíleně teprve pro Divadlo Rocado Zulu od roku 1980.

Sonyho díla přišla v době, kdy měla africká literatura za sebou teprve dvacet let samostatné existence. Jako by s nimi přicházela revoltující puberta... Provokují, rozvracejí jazyk, jsou divoce surrealistická, naturalistická, expresionistická a symbolická až alegorická zároveň. Jsou to často drsné hry o smrti, která zdaleka není definitivní hranicí tohoto světa. Autor sám říká, že chce lidi burcovat. „Píšu, abych probouzel lidi, / ... / abych naháněl strach a vzbuzoval pocit hanby.“ Jeho psaní je navíc charakteristické jazykovou hravostí a nápaditostí.

Antoine mi prodal svůj osud

Překlad: Z francouzského originálu Antoine m'á vendu son destin, který vydalo nakladatelství Éditions Acoria v Paříži roku 1997, přeložil **Michal Lázněvský**.

Osoby: 5 hlavních postav – 3 muži (Antoine – státník, Riforoni – jeho pravá ruka, Moroni – generál, Antoniův přítel – podle autora **všechny tři role mohou hrát i ženy a věk není rozhodující**) + **2 ženy** (Ferruciani – Antoinova matka, Yoko-Ayele – mladá žena jakékoli barvy pleti, nejlépe Asiatka) + **dalších asi 20 postav**, které mohou být hrány různým počtem herců obou pohlaví, lze využít i stínohru, loutky, zvuky apod. (Vězňové, Zevlouni, Představitelé, Velvyslanci aj.)

Místo děje: Kancelář státníka, ve které se odehrává první scéna. Vězení, kde probíhá zbytek hry.

Text Antoine mi prodal svůj osud píše Sony ve druhé polovině 80. let, kdy v jeho dramatech převládají nejednoznačiji vlád-cové, avšak bídni a otrhaní. Za hru získal cenu Ibsen, udělovanou odbory pařížských kritiků. Jejím ústředním tématem jsou iluze a nebezpečí moci.

Hra je o Africe, ale v mnohém je blízká i člověku ze střed-ní či východní Evropy nedávné doby. Podle autora samotného je to *ztřeštěný příběh jednoho spiknutí*.

Panovník Antoine a jeho věrní se obávají puče. Aby mu odolali, připraví generálové Riforoni a Moroni falešný převrat, je-hož jediným cílem je demaskovat skutečné spiklence. Antoine je veřejně zhanoben a dokonce zbičován a uvězněn. Ve vězení Bra-cara má přečkat, než se bouře spiknutí přežene. Ale další události neběží podle předem připraveného scénáře, ani věrní generálové se nechovají úplně věrně a zklamanému Antionovi nezbyvá než přivyknout vězení a najít v něm svůj nový sen a nový osud.

Ale v zemi se stejně nic nedaří. Noví vládcové jsou vy-hnání lidem, který žádá návrat Antoina. Začne jednání. Diploma-tické, vojenské, přátelské, nepřátelské delegace se střídají v Anto-inově cele a přesvědčují ho o nutnosti návratu. Antoine ale dává přednost vězení, které zpívá a tančí, vězení bláznů, kde se setkává s matkou a milenkou. Už sní jiný sen. Identifikoval se s novým svě-tem. Už nemůže a nechce používat stejné zbraně jako dřív.

„Tato hra by mohla být tragédií jedné generace, která přichází o své sny, o své naděje a o své proměny; generace, která chová k budoucnosti vztah založený na panice a lhostej-nosti. Chtěl jsem při té příležitosti také vyprávět o posvátných radostech světa, kterému dějiny říkají – Zapněte si bezpeč-nostní pásy, dostáváme se do oblasti turbulencí. Antoine je jeden způsob, jak si připoutat bezpečnostní pás v našem roz-bouřeném světě, kde se přirozené stalo tragédií“, říká autor.

Antoine: / ... / Můžete milovat generála Moroniho z mého roz-kazu. Bude to tak jednodušší. Mám v úmyslu mu v těchto bouřli-vých časech svěřit péči o ústavu.

Riforoni: Vaše Veličenstvo nedomýšlí důsledky a závažnost ta-kového rozhodnutí...

Antoine: Dějiny nám tak jako tak dávají na vybranou jen z váž-ných rozhodnutí. Jak pokračují práce v Bracara?

Riforoni: Z vězení je teď hotová francouzská zahrada. Dokonalý souzvuk purpuru a oceli. Samý zpěv a smích.

Antoine: Bracara musí být státním tajemstvím: ani Bůh by ne-měl vědět, co se tam děje. Jste si toho vědom, Riforoni?

Riforoni: Nikdo se nic nedozví. / ... /

Antoine: A pak pozvěte novináře z celého světa. Ať tomu všichni moji nepřátelé věří. Jako štvanou zvěř mě žeňte ulicemi města. Rozedraného. Poplivaného. Pokryjte mě hanbou, prachem, po-hrdáním. Žádný šlendrián, Riforoni. Historie vám svěruje úchvat-né poslání. / ... /

Riforoni: Je tu jedna obtíž, Veličenstvo: vaši stoupenci. Všichni, kdo vás opravdu milují. Co když vás budou chtít osvobodit! Mohli by celý manévř zhatit.

Antoine: Doufám, že mě nikdo nemiluje tak, aby se kvůli mně dal odkráglovat.

/ ... /

Antoine: Bravo, opičky! Bravo! Potvrzujete mi svoje poslání loutek. Rozhodli jste se, jednostranně, koupit si Antoinův osud. Rozhodli jste tak za zády ústavy, bez vědomí lidu. Ale jedna maličkost vám unikla: Antoine se nedá nahradit. Podívejte se do dějin, pánové! / ... /

Moroni: Nikoho jsme nenahradili. Chtěli jsme jen vyjednávat.

Antoine: (smích) Antoine nikdy nevyjednával, pánové! Nikdy! Antoine nebude vyjednávat ani dnes. Ani nikdy jindy.

Riforoni: Za těmito mřížemi, Vaše Veličenstvo, není celý Antoine. Ale něco jako jmenovatel jeho slavné minulosti.

Antoine: Republika splatí vaši aroganci. A věřte mi, že do toho započítá i cenu vaší korupce.

Moroni: Ale ono se nejedná o korupci, Veličenstvo. Naše věrnost republice a vaší osobě nás bude provázet až do našich hrobů. Ano, Veličenstvo, tady jde o věrnost. Věrnost křiklavou, tropic-kou, nakažlivou, ale zřetelnou. Dává nás, Riforoniho a mě, a mnoho dalších, k dispozici vašemu génui, ale podle zásad naší ústavy.

Riforoni: Jinak řečeno, Veličenstvo, zaručujeme vám věrnost, která přemýšlí a která se ptá. Tahle věrnost nabízí vám možnost vládnout a nám určovat pravidla...

Text hry vyšel knižně, vydal jej Divadelní ústav v Praze roku 2007 v edici Současná hra. Lze jej objednat na adrese: Diva-delní ústav, knihupectví Prospero, Celetná 17, 110 00 Praha 1, tel./fax: 224 809 156, e-mail: prospero@divadlo.cz, <http://www.divadlo.cz/prospero>. Cena 80,- Kč.